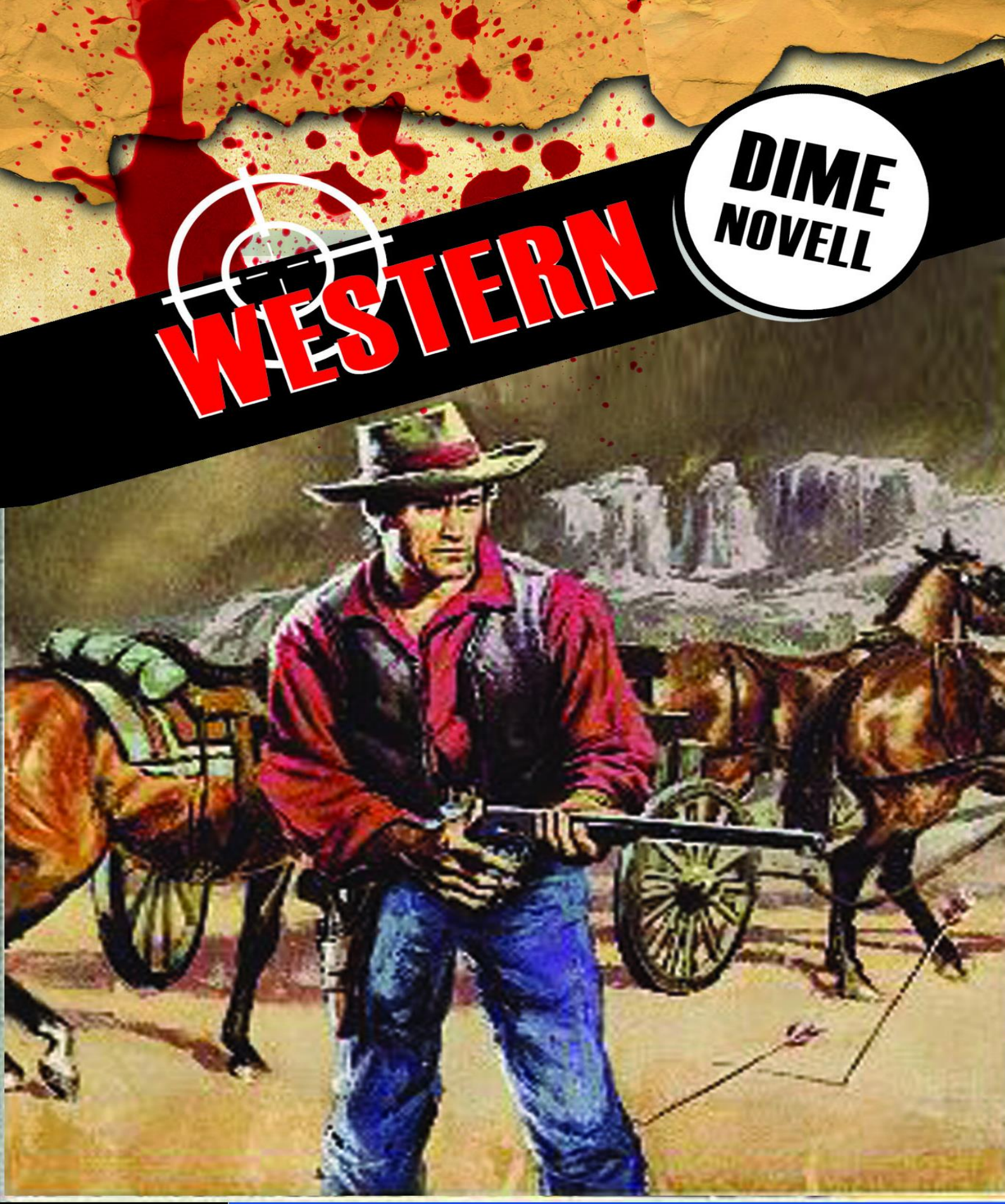

28

DE UNUL SINGUR

de Wilfried Dorn

WILFRIED DORN

DE UNUL SINGUR

Traducere: ISTRATE PETRU

Editura MARIST – Baia Mare **MARAMUREŞ**
Apărut în 2016

Capitolul I
UN POPAS ÎN CELULĂ

CÂND ŞERIFUL VANSTONE, închise uşa celulei în care intraseră 6 vlăjgani, punându-i sub cheie, aproape că am izbucnit în râs.

─ Băieţi, potoliţi-vă şi încercaţi să faceţi o pauză cu gâlceava voastră. Altfel, vă fac raport şi nu veţi mai avea dreptul la cauţiune! ne sfătui cât se poate de serios omul legii.

Auzi tu vorbă, cauţiune! Şi eu care credeam că bunul Brad Vanstone, şeriful proaspăt ales al urbei va încerca mâine cu tot dinadinsul să scape de beleaua care căzuse pe capul său. Să închidă 6 flăcăi ca brazii cum eram noi într-o chichineaţă de trei pe patru metri, unde nu aveai loc nici să te întinzi după pofta inimii, după ce te trezeai din beţie. Acum ce-i drept mă cam mustra conştiinţa pentru că în acest caz eu fusesem cu musca pe căciulă. De fapt toată gâlceava asta soldată şi c-o încăierare prietenească pornise de la petrecerea mea.

Împlinisem şi eu 18 ani şi acum ca niciodată în trecut mi s-a dat voie să petrec după placul inimii.

În sfârşit din familie, mai făceam acum parte doar eu şi tata, după ce buna mea mamă murise dându-mi mie naştere. Tocmai de aceea tata făcuse tot ceea ce putuse pentru ca sacrificiul mamei mele să nu fi fost zadarnic. Încercase în fel şi chip să-mi bage minţile în cap, mai întâi cu frumosul şi cu sfaturile, iar în cele din urmă cu pedepsele de tot felul dar din păcate sunt unii oameni pe care numai viaţa cu lecţiile şi asprimile ei, îi poate lecui. Şi iată tocmai eu, se nimerise să fiu unul dintre ei.

Acum însă la acest moment aniversar, inima bună a părintelui învinsese, şi-mi permise să sărbătoresc alături de prietenii pe care mi-i făcusem, croiţi parcă cu toţii din acelaşi material ca şi mine. Petrecăreţi şi iresponsabili, doar cu gândul marilor aventuri în minte.

Barbecue, *saloon*, câteva duşti bune de whisky date peste cap, pentru a demonstra că devenisem bărbat şi nu în ultimul rând o vizită de curtoazie la salonul lui madame Molly, unde erau găzduite cele mai nostime fete din oraş. Mă rog, pentru a relata lucrurile în aceşti termeni, cât de cât decenţi. Ce vreţi, în pofida vârstei mele eram şi eu un vlăjgan de peste 1,90 de metri, bine construit, şi cu toate defectele şi viciile moştenite de la strămoşi şi păstrate cu sfinţenie în sânge. Numele meu este Tex Buford, un nume semeţ, în acel orăşel texan de graniţă care se cheamă Buford. De altfel umbla zvonul, care s-a constituit în ultima vreme într-o legendă, că tocmai unul dintre strămoşii mei,

un oarecare Buford venind din bătrâna Engliterră, stabilindu-se cu mai mult de două secole aici ar fi întemeiat oraşul.

Păi dacă ar fi fost aşa, şi nu văd raţiunea pentru care Buford să-şi fi primit botezul din altă parte, eu ca descendent al acestui strămoş dublu secular, texan din tată în fiu, ba şi primind patronimicul de Tex, de ce să nu fi fost mândru?

Acum că purtam numele mândru de Tex Buford, pe scurt TB, mi se părea că am toate motivele să mă bucur de prestanţă. Şi nu numai din cauza asta. Se zvonise prin oraş, că eram puternic ca un taur, şi dovedisem asta la ultimul concurs de rodeo din ţinut şi de aceea prietenii mi-au adăugat şi o poreclă, care ar face cinste orişicui. „El Toro", adică taurul, un renume pe care ţineam cu orice preţ să-l onorez. În toate semnificaţiile sale. De aici şi vizita nu doar protocolară la salonul lui madame Molly. Nu că n-aş fi putut da iama în „puicuţele" vecinilor, care tocmai pentru acest renume nu pierdeau ocazia de a-mi face ochi dulci de câte ori se ivea ocazia. Numai că de fiecare dată se întâmpla să-i fac un pocinog acelei „*damsel în distress*" (fată la ananghie) rămasă în lacrimi şi deloc neconsolată. Asta mirosea a scandal, iar tata un om aspru şi plin de prestanţă la cei 42 de ani ai săi trebuia să plătească de fiecare dată oalele sparte.

Şi las-că erau sparte bine, de cioburi se făceau, de câte ori mă extrăgeam vigilent din toată povestea asta. Şi mândrul fermier care era Marvin Buford, tatăl meu, trebuia să plătească preţul, şi uneori al naibii de pipărat. O parcelă de pământ, un vad râvnit de adăpătoare sau un alt aranjament păgubos, era preţul aplanării unui conflict care ameninţa să spargă liniştea patriarhalului orăşel conservator care era Buford.

— TB, dacă se mai întâmplă vreodată ca părintele vreunei fete onorabile să-mi adreseze o plângere la adresa ta, te trimit la unchiul tău în Canada. Acolo vei fi stăpân peste o cireadă de vaci, deci vei avea haremul tău şi te vei mai reîntoarce când focul care-ţi arde în măruntaie s-o fi mai domolit.

— Tată, obişnuiam să spun de fiecare dată, este o calomnie, lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa.

— Poate că nu chiar aşa, dar sigur pe aproape. Ştii ce? Mai bine cere-mi 10 dolari, când îţi vine cheful de ducă, şi mai vizitează şi alte case mai puţin respectabile. Tot o să ies mai ieftin decât aşa, şi în plus nici n-o să mai am necazuri cu vecinii.

Aşa mi-a spus-o destul de pe şleau, asprul meu tată şi m-am trudit să-i respect cuvântul. Acum c-a ieşit acest scandal soldat cu o mică încăierare, asta chiar că n-a fost intenţia mea. Totul a fost o neînţelegere, urmată din nefericire de o încăierare mai mult sau mai puţin prietenească, cu băieţii din Buford, soldată şi cu câteva ţeste sparte. Nimic serios. Un ochi sau doi învineţiţi, câţiva

dinţi pierduţi şi-o falcă spartă.

Mare brânză!

Nu-i ca şi când ar fi năvălit siucşii şi te lăsau pur şi simplu fără scalp. Şi pentru toate astea şeriful Callum Vanstone, proaspăt ales a găsit de cuviinţă să ne păstreze sub cheie.

— Până o să vă mai răcoriţi băieţi şi o să vă iasă aburii whiskyului ieftin al vicleanului de McAvoy din cap.

Astea au fost spusele omului legii, şi chiar că s-a ţinut de cuvânt. Ne-am culcat care pe unde am apucat în celula strâmtă, dar fiindcă eu am fost sărbătoritul am avut parte de singurul pat de campanie din celulă. Şi spre cinstea mea şeriful acesta blestemat de Vanstone, a avut dreptate. Încă dimineaţa devreme, pe când nu ni se adusese nici măcar breakfastul, am revenit cu toţii la sentimente mai bune:

— Din ce naiba ne-a venit, băieţi? a întrebat primul Bob Stapleton, deşi el fusese primul cu iniţiativa.

— Păi ştiu şi eu! Întreabă-l mai bine pe Jimmy Hurd că lui i-ai crăpat ţeasta, replică pe-un ton mucalit Will Lansing.

— Lasă că şi ochiul meu drept ar avea ceva de spus, în chestiunea asta, replică Stapleton.

— Ce-a fost a fost, băieţi, se auzi deodată voioasă vocea şerifului Vanstone. Şi-acum, valea! Sigur, după ce achitaţi cu toţii taxa de câte un dolar, care reprezintă amenda pentru tulburarea liniştii publice şi încă a unui dolar pentru pagubele pricinuite localului lui McAvoy. Aşadar câte doi dolari de căciulă.

Vrând nevrând am înghiţit găluşca şi am cotizat în pălăria întinsă a şerifului Vanstone. Cine n-a avut banii pregătiţi s-a împrumutat de la vecinii mai bogaţi din celulă. Ce vreţi, aşa se demonstra adevărata solidaritate prietenească în clipe de restrişte. Eram capabili şi de bune şi de rele şi de la nici unele nu făceam rabat. Acum că aburii blestematului de whisky botezat al jupânului McAvoy ne-a ieşit din creieri, odată cu orele nopţii, primau faptele bune. Am ieşit afară, în briza răcoroasă a zilei pe când primele raze timide ale unui soare imens şi roşiatic mijea la orizont.

Până la ferma tatălui meu mai aveam de parcurs vreo 5 mile, şi nu eram deocamdată pregătit să încalec pe roibul meu şi-a porni într-acolo. Şi asta din varii motive. Ieri îmi serbasem aniversarea dar azi aveam de lucru pe la fermă. Apoi mai trebuia să dau şi explicaţii, capitol la care nu eram prea comunicativ.

M-am gândit că n-ar fi rău să-mi alung din minte spelunca rău famată a lui McAvoy cu un restaurant ceva mai retras dar unde se putea mânca şi bea mult mai decent. Nu că m-aş fi gândit din nou la băutură dar un mic dejun copios nu avea de ce să-mi strice. Abia apoi astfel întremat aş fi luat calea casei părinteşti

precum fiul risipitor din biblie.
Zis şi făcut!

Capitolul II
O CHELFĂNEALĂ DE SALOON

CUM AMICII MEI odată ieşiţi la soare s-au răspândit în toate părţile, care cum, ca potârnichile, rămas sigur şi neconsolat, am plecat spre restaurantul At Simpson's.

Am comandat *ham and eggs* o porţie dublă, precum şi o ceaşcă mare de cafea neagră. În felul acesta speram că mi se vor risipi ultimii aburi ai alcoolului de aseară, din cap. O vreme totul a mers ca pe roate. Adică, uns.

Noaptea petrecută la răcoare, are acest stimulent asupra unui trup tânăr şi flămând după toate binefacerile pământului, ca al meu. După toată energia consumată, la localul lui McAvoy.

Ei şi pe urmă la cel al lui Molly, deci nu e de mirare că natura îşi cerea drepturile. Eram ocupat deja să dau gata cel de-al doilea *steak* cât roata carului, care mi se pusese în faţă, fără a mai pomeni de cartofii prăjiţi şi sosul mexican de chili, adiacent, când în local îşi făcu intrarea el. Despre acest om auzisem şi citisem destule şi niciodată nu mi-am putut da seama câtă era legendă şi cât adevăr.

Era un *hombre* cu o statură impozantă şi o barbă mare şi neagră, pe măsură, dar ochii îi erau cei care-i puneau ştampila. Erau mari şi negri cu o formidabilă forţă de pătrundere şi care atunci când se fixau asupra ta se spuneau că seamănă cu aceia ai unui fachir şi care te sfredelesc până în străfundul sufletului.

Se mai spunea că de câte ori apărea în faţa unui juriu şi îşi aţintea privirea în ochii martorilor, aceştia deveneau încurcaţi, nu-şi mai puteau susţine depoziţia şi sfârşeau prin a retracta totul. Şi nu se întâmplase treaba asta numai odată. Ce-i drept un al doilea proces nu mai avea loc niciodată, cel puţin cu aceiaşi martori. Se mai întâmpla ca aceştia să moară de moarte bună, sau în diferite accidente, dar nimic concret nu se putea dovedi după aceea. De cele mai multe ori anumiţi oameni din regiune invocau pedeapsa divină, pentru că nişte coyoţi, aşa spuneau ei, au îndrăznit să-l acuze pe EL CID, aşa îi spuneau ei omului cu barbă.

După câte ştim şi eu EL CID era doar o poreclă, purtată de un erou spaniol, pe vremea când arabii sau maorii mă rog, invadaseră Spania. Omul cu barbă avea însă un nume mult mai prozaic. Juan Alfonso Montoya, apărea pe frontispiciul biroului şerifului la rubrica „*wanted*".

Da, acest om temut de mulţi şi adulat deopotrivă, era un fel de haiduc

popular, replica hispanică a unui Joe Kidd, sau Jesse James în variantă anglo-saxonă. Se spune că nu ataca şi nu jefuia niciodată un sărman *peones,* dar acest adevăr era şi el interpretabil.

De la astfel de oameni nu ai oricum cu ce să te alegi, ori el căuta întotdeauna prăzi mai acătării. Era deci de mirare că prada sa predilectă erau *rancherii* bogaţi sau diligenţele în care călătoreau cucoane cu zorzoane, din aur şi diamante? Şi iată că un astfel de *hombre* îşi făcea acum intrarea în restaurantul unde îmi digeram micul-dejun, în varianta mea, înainte de-a mă îndrepta spre casă. Dar Montoya, nu venise singur. Îl mai însoţeau patru haidamaci, feţe sumbre, cu revolverele adânc înfipte la centură şi cu *stetsonurile* trase bine peste ochi. Fireşte că mi-am văzut de treaba mea şi m-am făcut că nu le acord atenţie.

M-am dedicat ouălor mele cu şuncă şi altor accesorii pe care mi le pusese sub nas o chelneriţă tânără şi graţioasă care mă mai întrebase de câteva ori dacă mai am nevoie de ceva. Era pasămite o achiziţie nouă a acestui restaurant pentru că dacă lucrurile ar fi stat altfel, cu siguranţă că aş fi remarcat-o până acum. De altfel nici indivizii nu păreau să-mi acorde nici cea mai mică importanţă.

Totul decurse în linişte şi pace cam vreo 20 de minute, timp în care indivizii care ocupaseră o masă întreagă de vreo 6 persoane se mulţumiră să dea peste cap, câteva pahare de whisky. Se părea că sunt tare însetaţi iar barmanul el însuşi se grăbi să le pună două sticle butucănoase în faţă fără a mai aştepta altă comandă. Normal că li se puseseră şi pahare în faţă, dar aceştia nu părură să dea atenţie unor astfel de formalităţi cum ar fi turnatul în pahar.

Treaba era prea migăloasă iar gâtlejul lor prea uscat. Uscat ca iasca din preerie în care se transformă vegetaţia într-o vară caniculară. Cum se aşezaseră faţă în faţă trei câte trei, au înşfăcat una dintre sticle pe care şi-o treceau pur şi simplu din mână în mână. Doar unul dintre ei Montoya însuşi rămăsese cu o sticlă întreagă, de care nimeni nu era dispus să se atingă. Din poziţia în care stăteam am remarcat asta cu coada ochiului. Până la urmă unul dintre cei cinci gealaţi, care-l însoţeau pe şef, ai cărui ochi iscoditori păreau să mărture întreaga sală începu să fie iritat de ceva, pentru că la un moment dat bătu cu pumnul în masă ţipând în direcţia chelneriţei care mă servea şi al cărui nume nici măcar nu izbutisem să i-l cunosc până în acel moment:

— *Curvula maldijo que está colgado en torno a esa canasta. Ven aquí.*

Adică în traducere:

— Curvuliţă blestemată ce te tot învârţi pe lângă cocoşul ăla. Ia vino încoace.

Hohote de râs venite dinspre ceilalţi trei demni degustători de whisky însoţiră imprecaţia camaradului lor. Doar Montoya păru să nu ia parte la

spectacol fiind cu mintea în altă parte. Cine ştie poate că medita la o nouă lovitură pe care avea de gând s-o dea în curând în următoarele zile. Fireşte că fata se făcu că nu-l aude. În definitiv ce-i poate răspunde o biată femeie unui găligan ca ăstuia conştient de superioritatea lui fizică şi mai şi înarmat pe deasupra? A vrut să-şi vadă de treabă şi să dispară cuminte în bucătărie. Dar ţi-ai găsit! Pe culoarul îngust care ducea înspre bucătărie avea de străbătut o porţiune în care masa mexicanilor nu se găsea la o depărtare mai mare de doi metri. Cât ai zice peşte, la momentul oportun, mucalitul de adineauri se roti ca un titirez cu scaunul, braţul său păros, zvâcni ca o torpilă şi-o înşfăcă de crupă pe biata fiinţă intimidată şi înfricoşată, care crezuse mai nimerit să spele putina. Bineînţeles că victimei îi scăpă un ţipăt involuntar de spaimă.

— *Dejame senor.* (Daţi-mi drumul domnule) mai izbuti să îngâne victima în hohotele de râs ale convivilor.

Ce naiba urma să fac eu? Fără să mai cuget nici un moment, asta nu că raţiunea ar fi fost prima mea calitate, m-am ridicat ca împins de un resort mecanic. De altfel dacă mai stam să mă gândesc poate că până la urmă n-aş fi reacţionat deloc, iar ruşinea asta aş fi purtat-o cu mine până la sfârşitul zilelor mele. Dintr-un salt am fost lângă *hombrele* acela obraznic şi l-am lovit cu tocul pistolului în cap, de omul se înmuie dintr-odată căzând grămadă de pe scăunelul pe care se proţăpise, la podea.

Fata mă privea acum cu ochii bulbucaţi, nevenindu-i să creadă. De asemenea ceilalţi comeseni la fel de surprinşi de gestul meu nebunesc, se zgâiau la mine ca la o fiinţă venită de pe altă lume. Nici lor nu le venea să creadă că un om cu toţi „piticii la scăfârlie" ar fi fost vreodată în stare să-i sfideze pe toţi aceşti *caballeros* de o asemenea manieră. Fireşte îl considerau un act de pură sinucidere şi într-un fel aşa şi era. M-am folosit de clipa aceea de derută şi am spus:

— Am în magazin 6 gloanţe mai mult decât unul de căciulă. Să nu îndrăzniţi vreun gest disperat fiindcă şi dacă mă nimeriţi tot am să iau cu mine la dracu, cel puţin trei dintre voi. Acum faceţi bine şi puneţi-vă centurile cu armele pe masă. Le veţi primi îndărăt, dar nu vreau să fiu împuşcat pe la spate.

— Eşti un om mort, *hombre,* ieşiră cuvintele calme de pe buzele lui Montoya. Mort de-a binelea. Nu ştii cu cine te-ai pus.

— Ba ştiu, senor Montoya. Poate că sunt un om mort, dar nici voi nu veţi scăpa cu toţii teferi. Acum faceţi ce v-am spus.

Spre cinstea lor, vrând-nevrând indivizii se executară. În timp ce brâurile cu arme se adunară cu toatele pe masă, îşi reveni în simţiri şi omul de la a căror acte de ocară pornise totul. Acesta îşi duse de îndată mâna la cingătoare dar un gest al şefului său îl opri la jumătate cale.

— Nu te sfătuiesc Juan. Acest *hombre* îţi sparge tărtăcuţa înainte de-a putea tu pune mâna pe „scuipătoare”.

Am continuat:

— Juan, *senor* Montoya ţi-a dat un sfat bun. E singurul pe ziua asta. De la mine un primeşti decât un plumb între dinţi.

Apoi întorcându-mă către Montoya, i-am spus:

— *Senor,* îmi pare rău pentru toate astea. Dacă în ţara voastră aşa trataţi femeile de fiecare dată îmi pare rău şi pentru această ţară.

— La noi femeile sunt tratate ca nişte sfinte, băiete.

— Atunci nu trebuia tolerat ce-a făcut Juan cu această fată care nu şi-a făcut decât datoria. Ce nu-şi permite în ţara lui nu-i e permis nici în a altuia.

— Nu mi-a plăcut nici mie atitudinea omului meu, dar trebuia să-mi ceri voie mie, şi-l pedepseam eu.

— N-am crezut că ţi-a păsat *senor,* altfel îl provocam chiar eu de-a dreptul.

— M-a pocnit prin surprindere cu arma şefu’, altfel i-arătam eu lui.

— Bine, poţi să mi-arăţi şi-acuma, am spus eu încrezător.

I-am făcut semn barmanului să încuie armele în cămară şi să-mi dea cheile. Acesta după ce-i aruncă o privire înfricoşată lui Montoya care încuviinţă dând din cap, se execută. Mi-am pus cheia în buzunar şi pistolul la cingătoare.

— Eşti invitatul meu Juan. Poartă-te ca şi cu fata de adineauri. Învaţă-mă minte.

Dar nici măcar n-am terminat ultima frază că Juan se şi repezise ca un taur înspre mine. Am făcut doar o mică fentă, pentru ca acesta să aterizeze cu capul în prima masă. Vesela şi câteva pahare căzură cu clinchet la pământ. Clienţii cei mai apropiaţi se retraseră încă de la începutul conflictului undeva înspre perete. Am aruncat o privire înspre masa mexicanilor şi am apreciat că poziţia lor nu se schimbase. Poate că erau încrezători în victoria favoritului lor. Dacă acesta mă făcea knock-out, nimic mai simplu decât să mă dezarmeze, şi să-mi scoată cheia din buzunar.

Urma ca apoi eu să primesc nota de plată. Pe de altă parte în ceea ce mă priveşte eram absolut convins de contrariul. Ce-i drept grobianul de Juan era un individ voinic şi robust în plină forţă, dar nu se putea măsura cu mine. Nu dispunea de agilitatea, forţa şi atuurile mele fizice. Şi pe undeva şi de experienţa câtorva dintre încăierările cele mai urâte la care am luat parte. L-am aşteptat calm şi liniştit ca o stâncă. I-am blocat pumnul în aer, cu braţul stâng după care i-am aplicat un genunchi fulgerător în scrot. Acolo unde îi e greu voinicului, cum se mai spune. Când intenţionă să se dezdoaie, l-am pocnit cu pumnul în bărbie cu atâta forţă, încât am avut impresia că i-am dislocat maxilarul. Mai apoi după mai mult timp am avut şi confirmarea. Omul căzu ca

secerat.

— Vedeţi *senores,* am replicat, Juan şi-a folosit forţa faţă de o persoană care nu a putut riposta. În ceea ce mă priveşte i-am întors favoarea, asta a fost tot. Dacă mai vrea cineva să poftească, tocmai sunt în formă, am blufat eu.

S-au ridicat în picioare toţi patru. Cu excepţia lui Montoya desigur. Omul era prea inteligent pentru o astfel de reprezentaţie ieftină, din care nu vedea cum ar putea ieşi în avantaj.

— Cine urmează? am spus, dar cum erau înfierbântaţi toţi se repeziseră în acelaşi timp.

— Aha, am strigat eu batjocoritor, vreţi o luptă „cavalerească" *muchachos*?

Pe primul dintre ei, l-am lovit de la bun început cu piciorul în genunchi astfel încât omul se prăbuşi între mese, dar în acelaşi timp ceilalţi doi mi-au sărit în spate.

Unul mai rămăsese puţin în spate, în rezervă. Era şi cel mai puţin dotat fizic dintre aceştia. Poate că nutrea un gând mai viclean.

Ăsta-i un fel de-a spune întrucât n-au ajuns până acolo; după cum am băgat de seamă toţi îşi puseseră în gând de la bun început să-mi smulgă de la brâu pistolul, după care cu ajutorul lui Montoya probabil să mă piseze mărunt. Pe cel de-al doilea mi-a reuşit să-l pocnesc cu capul între ochi în timp ce mâinile mi s-au înfipt în gâtul penultimului rămas. Am strâns cât am putut, până ce am simţit o lovitură devastatoare în ficat care-mi tăie răsuflarea. Mi-o aplicase primul sosit, acel care aterizase primul după lovitura recepţionată în genunchi. De data asta nu mai reuşi să-şi ducă decât pe jumătate intenţia de-a mă lovi în bărbie.

Mi-a reuşit însă mie să-l împing înspre cel de-al doilea, pe care-l lovisem cu capul. În virtutea inerţiei am făcut involuntar o jumătate de pas în faţă, exact în momentul când unul dintre scaunele care-mi ţintiseră capul, trosni pe parte dreaptă a spatelui meu sfărâmându-se în bucăţi. Am înregistrat şocul de parcă m-ar fi lovit copita unui cal nărăvaş. Eram conştient că trebuie să scot repede din luptă cel puţin pe unul dintre cei doi pentru a avea sorţi de izbândă. Abia pe urmă urma să mă îngrijesc de individul din ariergardă care cu siguranţă că clocea ceva vicios. Şi aşa am, şi făcut. Îndată ce am prins ocazia, l-am lovit pe unul dintre *muchachos,* din nou cu genunchiul, de data asta în stomac.

Omul gemu de durere, dar pumnul pe care-l recepţionă direct în plexul solar îi luă piuitul. Cu ceilalţi doi am avut apoi o treabă mai uşoară. Acum rămăsesem faţă în faţă cu sfrijitul în mâna căruia luci lama unui pumnal. Acesta schiţă o fentă, după care îşi repezi dreapta direct în zona pieptului unde mai bătea încă inima mea de mândru texan. Cu greu mi-a reuşit să-i deviez traiectoria, dar şi aşa lama tăioasă mă atinse în treacăt, sfâşiindu-mi cămaşa şi

luând cu ea o bună bucată din epidermă. O arsură aprigă mă invadă în primul moment, după care sângele care ţâşnise îmi înroşi o parte a cămăşii.

Mă rog, mă puteam declara mulţumit că scăpasem numai cu atât. O a doua lovitură nu mai reuşi să producă acest sconcs nenorocit. I-am interceptat mâna cu arma albă şi i-am răsucit-o fulgerător într-un unghi de 90 de grade. Ceva pârâi numaidecât şi piticania scoase un urlet animalic de durere. Pumnalul căzuse şi el la pământ. Dar asta nu a fost încă totul. Doi dintre agresorii mei scoşi iniţial din luptă îşi reveniseră în fire. Probabil că aveau ţestele mai dure decât fusese estimarea mea. Ar fi fost mai înţelept din partea acestora să mai aştepte puţin ca să-şi revină, după care să încerce să mă atace pe la spate pe când mă aşteptam mai puţin. Dar pentru asta ai nevoie de raţiune şi luciditate pe care nici unul dintre beligeranţi n-o avea în cantitate suficientă.

Inclusiv eu, care nu mă extrag din această ecuaţie. Dacă ar fi fost altfel, nu eram pe cale să comit un act atât de nebunesc, la cei 18 ani şi-o zi, şi poate nici măcar atât cât aveam eu în acel moment. Cum spuneam, doi dintre aceşti „amigos”, înnebuniţi de furie şi probabil de umilinţă, s-au năpustit din nou ca ulii, la vederea unui stârv, după un post de o săptămână, asupra mea. Dar furia şi nesăbuinţa nu fac niciodată casă bună cu reuşita şi succesul. Unul câte unul a căzut secerat printre mese, după care m-am apropiat de masa unde continua să troneze Montoya privind toată scena încruntat.

— Cum am mai spus, îmi pare rău de incidentul ăsta *senor*. N-aş fi vrut să se ajungă aici.

— La fel de rău îmi pare şi mie băiete, dar îţi mulţumesc că ne-ai avertizat. Oricum acum sunt obligat să te omor. Sper să nu fii tot atât de bun şi la trasul cu arma.

— Vom vedea asta senor Montoya. Ştiu că eşti obligat să mă vânezi, şi la rândul meu mă consider avertizat. *Hasta la vista.*

Capitolul III
EROU FĂRĂ INTENŢIE

ÎNTR-ADEVĂR MĂ CONSIDERAM avertizat numai că asta nu m-ar fi ajutat cu nimic. Oamenii acestui bandit se remarcau mai întâi prin cruzime, şi apoi că erau extrem de răzbunători. Chiar în ipoteza că nu ar fi dat de mine n-ar fi ezitat să-mi întindă o capcană atacând ranchul tatălui meu. Ca să se intereseze cine eram şi unde se află acesta pentru nişte oameni temuţi ca ei ar fi fost floare la ureche. Cel mai simplu scenariu ar fi fost să-l răpească pe tata şi să dea foc fermei. Ştiam care-i sunt antecedentele, că a mai făcut-o şi că n-ar fi ezitat s-o mai facă. Pe de altă parte Montoya în ciuda atributelor mele fizice eram sigur că mă considera un tânăr fără minte, care acţiona adeseori impulsiv.

Şi nu pot spune că nu avea parţial dreptate. Dacă era vorba de-o luptă dreaptă cavalerească între el şi mine poate că aveam vreo şansă. Dar la modul cum acţiona acesta, răbdător, laş de multe ori, clocindu-şi îndelung şi pregătindu-şi acţiunile astfel încât să nu dea nici o şansă adversarului, cu siguranţă sorţii mei de supravieţuire tindeau către zero. Un lucru îmi devenise din ce în ce mai clar. Devreme ce intrasem în horă trebuia să joc până la capăt, şi să-mi joc şansa acum când sorţii nu-mi erau cu desăvârşire potrivnici. Ştiam că dacă-i dau iluzia că mă încred în atitudinea sa de aparent cavaler şi gentleman, orgolios pe victoria mea facilă şi mă îndrept înspre ieşire, acest *hombre* Montoya nu va ezita să tragă, rezolvându-şi atunci şi acolo disputa lui cu mine.

Era calea cea mai simplă şi fără ulterioare bătăi de cap. Şi-ar fi reasigurat prestigiul şi ar fi reapărut din nou ca un erou în faţa oamenilor săi care i-ar fi

putut reproşa fie şi în gând aparenta lui atitudine de non-combat. Asta mai ales după ce asistase pasiv la decimarea oamenilor săi. Poate că le-ar fi ţinut şi o prelegere despre felul cum trebuie să trateze un mucos cu caş la gură ca şi mine. Până la urmă îmi devenise clar că la rândul meu trebuia să reacţionez atunci şi acolo. Dar cum naiba s-o fac? Nu puteam scoate pur şi simplu pistolul şi să-l împuşc cu sânge rece pe Montoya. Oricât de bandit ar fi fost el, aş fi fost etichetat ca un ucigaş cu sânge rece, şi aş fi intrat din nou, pe drept acum, în custodia şerifului Vanstone.

Şi asta pentru mulţi ani dacă nu mi s-ar fi pregătit o frumoasă cravată din cânepă. Omul trebuia cumva provocat. Eram sigur că Montoya nu-şi închipuia că aş putea mânui arma decât cu dexteritatea medie a unui băiat de vârsta mea. Pentru a-ţi ascuţi la maximum reflexele ai nevoie de mult timp de experienţă şi antrenament, luni sau chiar ani de zile, care mie îmi lipseau fie şi din cauza vârstei. Sigur eram un flăcău voinic, bine făcut şi destoinic precum o şi dovedisem, dar la asta se rezuma totul. În ceea ce priveşte trasul cu arma Montoya nu mă credita cu prea mult, deşi prin cuvintele sale nu lăsase să se înţeleagă asta. De unde să ştie acesta că eu împreună cu prietenii mei, fascinaţi de poveşti cu eroii din romanele de duzină cu Bill Buffalo şi Wild Bill Hickock, exersam trasul cu arma pe sticle înfipte în pari sau pe ciori, ori de câte ori ni se oferea ocazia. Firește că de asta nici părinţii noştri nu aveau cunoştinţă, altfel ne-ar fi tăbăcit bine şi din vreme, fundul.

I-am întors spatele lui Montoya îndreptându-mă înspre uşă. Dacă mă aşteptam să tragă cineva atunci numai el o putea face, armele celorlalţi ajungând mai devreme în posesia barmanului. Ca să se repeadă cineva pentru a şi-o însuşi ar fi cauzat zgomot, şi asta m-ar fi avertizat suficient pentru a i-o lua înainte. Oricât de furioşi şi umiliţi ar fi fost nici unul dintre oamenii lui Montoya nu şi-ar fi jucat aşa la mezat, viaţa. Cât despre şef asta era cu totul altă problemă. Îşi putea scoate pistolul încet şi fără probleme. Doar îi mai stătea la cingătoare. O putea face chiar pe sub faţa de masă. Jucam totul pe-o carte, un joc foarte periculos. Dacă apuca să tragă doar cu o fracţiune de secundă mai repede, adio Buford, adio EL TORO. Pe de altă parte era imperativ să apuce să-şi tragă arma pentru a mă situa în postura de autoapărare.

M-am îndreptat în aparenţă calm dar în realitate mă treceau toate năduşelile înspre uşă, lăsându-mi mâna ca din întâmplare să alunece înspre oblâncul drept. Mă aşteptam să acţioneze în clipa când voi ajunge la uşă şi voi ridica dreapta ca s-o deschid. Acesta va fi momentul cel mai favorabil pentru un om ca Montoya, dar eram decis să nu-i fac jocul. Când am ajuns cam la un metru în dreptul uşii, am schiţat gestul de a-mi ridica dreapta, dar m-am deplasat fulgerător înspre stânga exact în momentul când trosni împuşcătura, spulberând

lemnul uşii. Concomitent m-am făcut mic, pitindu-mă în dreptul unei mese pentru a evita şi alte proiectile. De data asta reuşisem să apuc Coltul în palmă, şi să ochesc scurt.

Montoya primi glontele meu între ochi după care se prăbuşi greoi de pe scaun. Dar şi eu fusesem atins. E drept că doar prin ricoşeu cel de-al doilea glonte al mexicanului îmi sfârtecase dureros carnea din şoldul stâng. Chiar dacă eşuase de data asta Montoya se dovedise la înălţimea reputaţiei sale. Trăsese două focuri de armă într-o succesiune ameţitoare şi dacă nu i-aş fi luat-o înainte anticipându-i gestul prin deplasarea acea fulgerătoare înspre stânga acum aş fi fost un om mort.

Chiar şi aşa pe ziua în curs avusesem un noroc teribil. În acest fel de joc diferenţa dintre viaţă şi moarte se măsura în fracţiuni de secundă. Ceea ce a urmat după aceea a fost un vacarm de nedescris. De-abia am reuşit să mă ridic în picioare, privindu-mi isprava. Montoya zăcea cu ochii larg deschişi pe spate, privind un punct imaginar din tavan. Am văzut cum clienţii localului săriseră de la locurile lor privind uluiţi înspre masa unde stătuse reputatul şef al acestei bande care teroriza de atâta amar de timp ţinutul nevenindu-le să creadă. Da, asistaseră la sfârşitul dramatic al acestui *outlaw* notoriu şi aveau acum ce povesti altora mai puţin norocoşi decât ei. În ceea ce mă priveşte, durerile din şold au devenit atât de insuportabile încât a trebuit să mă sprijin cu cotul de o masă. Un val de slăbiciune mă cuprinse aproape imediat, totul începu să se învârtească cu mine, m-am împleticit după care m-am prăbuşit greoi la podea. Îmi pierdusem cunoştinţa.

Capitolul IV
ÎN CONVALESCENŢĂ

CÂND MI-AM REVENIT în fire e zăceam întins pe două mese puse cap la cap, iar doctorul Rafferty pe care-l cunoşteam pre bine mă doftoricea cosându-mi plaga împuşcată după ce pusese un strat suficient de tinctură de iod pe rană. De fapt două răni luând-o în considerare şi pe cea superficială provocată de lama pumnalului. Nu ştiu ce m-a readus mai repede în simţiri, vocile zgomotoase ale celor din jur sau mai degrabă împunsăturile dureroase ale acului de chirurg al doctorului comunităţii pe care tatăl meu îl cunoştea prea bine.

— Stai calm tinere Buford, l-am auzit povăţuindu-mă pe bunul doctor, dacă nu vrei să rămâi cu cicatrici urâte. Nu de alta dar văzându-te, fetişcanele ar putea avea obiecţii cu privire la arta mea de chirurg, reuşi să mă înţepe doctorul cunoscându-mi antecedentele mele amoroase.

Între timp se adunaseră o mulţime de oameni la căpătâiul meu în aşa fel în cât bunul doctor Rafferty de-abia mai prididea să-i „hâşâie” de la masa unde încerca să-şi exercite talentul. Dar nici chiar aşa curiozitatea oamenilor din local la care se mai adunase şi a cea a oamenilor din personalul de serviciu nu mai putea fi domolită. Am perceput chiar o voce timidă, feminină care întreba

cu-o jumătate de gură:

— O să moară, domnule doctor?

— Cu siguranţă stimată domnişoară, dacă oamenii ăştia mai dau mult târcoale pe aici.

Şi din nou izbucniră câteva râsete, după care o voce groasă de bariton, decretă:

— Exemplarului ăstuia de taur viguros, îi trebuie mai mult de-un glonte, ca să păşească pe „veşnicele plaiuri ale vânătorii".

Am recunoscut de îndată şi pe posesorul acesteia care nu era altul decât şeriful Vanstone. Cu alte cuvinte sosiseră şi oamenii legii la faţa locului. Cineva din personalul de serviciu al localului trebuie să-l fi chemat.

În sfârşit după ce am trecut prin toate *furcile caudine* ale operaţiei şi curiozităţii populare am fost transportat într-o cămăruţă, care servise probabil drept locuinţă vreunui angajat al localului şi lăsat singur.

Fireşte că aşa epuizat cum eram, deşi am încercat să mă ridic, am recăzut îndărăt cu capul pe pernă. Ochii mi s-au închis instantaneu iar pleoapele mi s-au părut grele ca plumbul. Probabil că rana fusese mai serioasă decât îmi închipuisem eu, sau până la venirea doctorului pierdusem mai mult sânge. Oricum, ar fi fost, pentru o vreme m-am deconectat de la lumea reală, uitând de Montoya, Vanstone, sau chirurgul care mă cârpise, lunecând pe tărâmurile mirifice ale visului…

***

NU ŞTIU CÂT am zăcut acolo în letargie dar trebuie să fii trecut ore bune, când deschizând ochii am remarcat cum prin fereastra acoperită cu-o perdea de borangic transparentă se filtrau ultimele raze ale zilei. Cu siguranţă amurgul nu era departe şi deja petrecusem în această mică încăpere cu siguranţă cea mai mare parte a zilei. Acum după ce deschisesem ochii am avut răgazul să-mi plimb privirea în jur. Odaia era simplu mobilată dar cu bun gust. Pe lângă pat şi măsuţă mai dispunea de-un dulap pentru haine şi ceea ce mi-a trezit cu precădere atenţia, o oglindă ovală suficient de mare pentru a reflecta unuia nu numai chipul dar întregul bust, sprijinită pe un soclu din lemn sculptat. Alături pe un taburet scund am zărit şi un pieptene lung de femeie. Ba chiar şi la lumina precară a serii acum după ce m-am concentrat am putut descoperi chiar de la distanţa aceea câteva fire lungi de păr blond.

— La naiba, mi-am spus. Ăştia n-au avut altceva nimic mai bun de-a face decât să mă vâre în budoarul unei femei. Sigur în alte circumstanţe nu aş fi obiectat, dar acum…

Am încercat să mă ridic în capul oaselor dar o durere sfâşietoare la şold mă făcu să mă opresc la jumătatea intenţiei. Până atunci mocnise acolo o durere surdă, care se transformase brusc în zeci de înţepături chinuitoare. Probabil în jurul rănii unde cususe doctorul. Acum însă îmi amintisem totul. Intenţia mea de a-mi lua micul dejun în altul decât localul lui McAvoy, după ce scăpasem din oficiul şerifului unde-mi petrecusem ultima noapte şi încleştarea mea fatală cu Montoya şi oamenii săi. După câte îmi aminteam căpătasem rana în duelul final pe care-l avusesem cu şeful bandiţilor, care fusese ucis pe loc, de asta eram sigur. Dar ce se alesese de oamenii săi? Dacă aceştia scăpaseră, cu siguranţă vor veni să se răzbune.

Pe de altă parte prezenţa şerifului la faţa locului, îmi dădeau motive de speranţă. Poate reuşise să-i alunge pe aceşti nefericiţi rămaşi brusc fără şef, poate că o şterseseră chiar ei înainte de sosirea acestuia. Dar ceea ce nu-mi aminteam cu claritate era pricina incidentului.

O, ba da, acum totul devenise clar unul dintre oamenii lui Montoya agresase o chelneriţă a localului, probabil chiar aceea care îmi adusese micul dejun, şi în virtutea stării mele impulsive mă văzusem obligat să intervin. Urmase o scărmăneală fizică, iar la sfârşit un duel cu arma. Ajunsesem până aici cu reflecţiile pentru că în momentul următor o bătaie timidă la uşă mă conectase la realitatea curentă.

— Da, am spus.

— Pot să intru? replică o voce blândă, feminină, pe un ton moale.

— Fireşte. Sunt treaz de o bucată de vreme.

Am auzit cum se învârte o cheie în broască, certificându-mi faptul că fusesem sechestrat aici chiar fără să ştiu când o siluetă mică şi delicată pătrunse în odaie. Era vorba de-o fată, cu privirea încă speriată, dar în ochii căreia am citit blândeţe şi recunoştinţă. Era o blondină cu ochii albaştri-verzui, drăguţă şi graţioasă care fără a fi cu adevărat frumoasă era totuşi atractivă prin tinereţe, spontaneitate şi atitudine.

Imediat mi-a venit în gând că trebuie să fie proprietara acestei odăiţe sau cel puţin a pieptenului cu care-şi pieptănase părul lung şi ondulat. Poate că voia să-şi ia în primire locuinţa, poate că la sfârşitul unei zile fierbinţi de muncă şi presărat cu multe evenimente tânjea şi ea după linişte şi singurătate. Iar eu ditamai malacul, îi ocupasem nu numai camera dar şi patul după ce mă lungisem ca la mine acasă, ce-i drept cu tălpile picioarelor ieşind bine de sub cuvertura mult prea scurtă pentru un individ de talia mea.

— Scuză-mă miss, am spus, n-a fost intenţia mea să-ţi invadez odaia şi intimitatea. O să mă ridic…

— Nu, nu, stai unde te afli, pentru că eşti rănit. Nu trebuie să-ţi ceri scuze

pentru că eu am insistat să fii adus aici.

— Dar de ce Dumnezeule mare? Nu mai erau alte dependinţe în localul ăsta?

— Păi, atunci nu-ţi aminteşti, mister?

— Să-mi amintesc ce?

— Păi eu sunt Cindy, fata căreia i-ai sărit în ajutor şi din vina căreia ai fost rănit.

— Aha, m-am mărginit să remarc eu, ca şi când aş fi fost brusc iluminat.

— Măcar atât îţi datorez, nu crezi?

Eram pe cale să-i spun că nu mi-am făcut decât datoria şi că o făceam pentru orice femeie din local, fie ea bătrână şi urâtă şi asta fiindcă crescusem citind romane cavalereşti siropoase, identificându-mă cu eroii ireali pentru lumea noastră reală. M-am oprit însă la timp, pentru că mi-am spus că nu astea erau vorbele pe care le aştepta Cindy de la mine. Poate s-ar fi simţit puţin ofensată sau chiar dezamăgită, de aceea am spus cu totul altceva.

— Miss Cindy, crede-mă că mi-a făcut plăcere. Pe de altă parte am simţit cum am luat foc în clipa când am văzut cum te ating fără vrerea dumitale labele păroase ale acelui *hombre* murdar. Nu-mi datorezi totuşi nimic.

— Eu sunt de altă părere, zâmbi timid fata. Am venit să văd dacă te-ai trezit şi dacă ţi-e foame.

— Da, pentru ambele întrebări. Mi-e o foame de lup, am spus, conform adevărului.

Nici măcar micul dejun nu reuşisem probabil azi de dimineaţă să-l termin, şi acum se făcuse seară. Da, mi-era foame dar în primul rând sete.

— Atunci, stai liniştit unde te afli. Nu cumva să te mişti. Doctorul Rafferty ţi-a interzis să faci mişcare până nu ţi se cicatrizează rana. Eu mă întorc imediat.

Şi aşa a fost.

Nostima Cindy care se ocupase de mine dimineaţa aducându-mi micul dejun îmi aduse acum şi cina care se compunea dintr-un steak şi mai mare, garnisit cu ochiuri şi cartofi prăjiţi. În plus nu uitase nici de băutură şi pe lângă o carafă mare umplută cu apă rece şi proaspătă mai aduse şi două sticle de bere, pe care le etală pe măsuţă. Pentru a nu mă mişca din pat deşi asta îmi fusese intenţia îmi aşează tava în faţă pe care fuseseră etalate toate aceste bunătăţi.

— Să mai laşi loc şi pentru *apple-pie* (plăcinta cu mere) mă avertiză ea cu zâmbetul pe buze. O să mă reîntorc repede, de îndată ce se coace plăcinta, mă preveni ea, dispărând pentru a doua oară din odăiţă.

Aş fi preferat să rămână, dar oricum, deocamdată aveam ce face, aşa că m-am dedicat „trebii” pe care o aveam în faţă. Şi pot spune că niciodată acasă în locuinţa tatălui meu nu am mai mâncat cu atâta poftă.

Terminasem *steak*-ul şi devoram ultimii cartofi prăjiţi, când Cindy se

întoarse. Îşi trase un scaun apropiindu-se de marginea patului, mai ţinând în poală tipsia în care se răsfăţau câteva bucăţi respectabile de plăcintă, aşteptând să termin complet cu felul doi pentru a mi le pune în faţă. Acum după ce prima foame fusese potolită mi-am permis să fiu mai relaxat şi să fac şi conversaţie în timpul mesei. Cindy aşteptând să termin mi-a făcut un raport complet al evenimentelor petrecute jos în local, imediat după ce am leşinat. Barmanul care colecţionase armele bandiţilor i-a ţinut sub ameninţare, iar cineva alergase să-l cheme pe şerif. Acesta a sosit repede împreună cu ajutoarele sale şi puţin mai târziu şi-a făcut apariţia şi doctorul Rafferty care m-a îngrijit.

Şeriful a cerut un raport detaliat asupra evenimentelor din local, în urma căruia s-a stabilit conform declaraţiilor martorilor că acţionasem în legitimă apărare. Dovada era şi glontele care străpunsese canatul uşii. Prin urmare eram exonerat încă de la început de crimă, dar eu continuam să rămân leşinat. Doctorul şi-a făcut datoria operându-mă chiar acolo pe una dintre mesele localului, după care la intervenţia lui Cindy am fost transportat în camera ei de la etaj, ea urmând să doarmă la prietena şi colega ei, Mary Jane.

Urma să rămân acolo, până când vindecarea rănii îmi va permite să mă deplasez sau dacă voi avea nevoie de mai multe zile de convalescenţă, la ferma tatălui meu.

După ce acesta va fi înştiinţat, desigur. Aveam toate motivele să mă bucur, că scăpasem cu viaţă, dintr-o încleştare pe care mi-o asumasem într-un moment de rătăcire, şi eram conştient că norocul avusese o mare contribuţie şi el la asta. Numai şi prin faptul că la rândul meu nu fusesem cu adevărat grav rănit. Un glonte care m-ar fi nimerit în şira spinării m-ar fi făcut olog pe viaţă.

În loc de asta, iată, stăteam alungit într-un pat curat şi eram hrănit de fata cea mai drăguţă şi nostimă a localului. Pentru toate astea aveam de ce-i fi recunoscător Providenţei în general şi lui Cindy în particular pentru tot interesul ei.

— Cindy eşti o gospodină desăvârşită. Ferice de bărbatul cu care te vei căsători, fiindcă acesta va avea în fiecare zi motiv să te aprecieze.

— Vrei să spui că numai pentru mâncare, mister…

— Iartă-mi rogu-te impoliteţea. Nici măcar nu m-am prezentat.

— Cu toate astea ştiu cum te cheamă. Şeriful în salon a făcut public lucrul ăsta tuturor. Te cheamă Buford şi eşti de la o fermă din apropierea oraşului, nu-i aşa.

— Ba-i chiar aşa. Numele meu este Tex Buford. Iar prietenii îmi spun TB. Prin urmare Cindy, vreau ca să mă strigi aşa.

— Aşa o să fac TB. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Viitorul meu soţ o să mă aprecieze numai pentru mâncare?

— Printre multe alte lucruri, Cindy, printre multe alte lucruri, asta am vrut doar să spun, am încercat eu să mai dreg busuiocul.

În sfârşit după ce am devorat şi plăcinta iar Cindy se pregătea să ducă vasele la bucătărie, am auzit o altă bătaie în uşă. De data asta aspră şi energică. Şi cum ultima dată Cindy nu se mai preocupase de-a închide uşa cu cheia, aceasta se deschise şi în pragul ei apăru… tatăl meu.

Avea un chip îngrijorat iar în ochii lui se putea citi mustrare.

— Ce naiba ai mai comis în ultimele 24, de ore TB? Am auzit c-ai fost împuşcat.

— Printre altele tată, i-am răspuns conform adevărului.

Între timp înşfăcând farfuriile goale Cindy preferă să se retragă.

— Păi numai ieri ai împlinit 18 ani; dacă în prima zi din restul vieţii tale l-ai început cu încăierări şi lupte cu pistolul, ce se va întâmpla în anii următori, asta desigur dacă ai să-i mai apuci?

— Vina nu-mi aparţine în întregime tată. Am fost provocat.

— Provocat pe naiba, Vanstone mi-a spus tot.

— Ei, atunci nu mai am ce să-ţi povestesc eu.

— Ai făcut o mare prostie băiete. Sigur Montoya este mort şi era cel mai primejdios, iar pe oamenii lui i-a umflat Vanstone, dar mai este cineva care să-l răzbune.

— Dacă spui că cei cinci ortaci ai lui Montoya sunt sub pază şi vor fi judecaţi pentru crimele lor, atunci de cine să mă mai tem tată?

— Tu, nu ştii totul băiete. Aceşti Montoya sunt trei fraţi, Rafael şi Francesco au rămas în Mexic, înrolaţi în trupele generalului Benito Juarez. Doar Juan Montoya cu oamenii săi pe care nici măcar Juarez, pentru care a luptat, nu-l mai vedea cu ochi buni, a trecut dincolo de Rio del Norte, în Texas. Se pare că ticălosul de Juan Montoya şi-a dat în petec şi acolo. L-a compromis prin crimele şi actele sale samavolnice pe Juarez în căutare de adeziune populară şi acesta s-a văzut nevoit să-l expulzeze.

Da, ceea ce-mi povestea acum tatăl meu ştiam de mai multă vreme şi eu. Benito Juarez condusese un fel de insurecţie populară asupra împăratului Maximilian, sprijinit de către francezi. Juarez angajase şi mulţi mercenari yankei care luptaseră sub ordinele sale. Că acest bandit notoriu care fusese Montoya mai avea doi fraţi, fireşte că nu ştiam, şi chiar dacă lucrurile ar fi stat altfel, nu cred că s-ar fi schimbat prea mult.

— Bine, dar ei sunt în Mexic, tată, am spus eu cu o jumătate de gură pentru ca să-l liniştesc.

— Poate că deocamdată mai sunt acolo, dar ce crezi că vor face când vor auzi de moartea fratelui lor? Pe de altă parte războiul din Mexic s-a încheiat şi nici

măcar Juarez nu-i mai vede cu ochi buni în preajma sa.

Fireşte la toate astea nu aveam replică. Tata era îngrijorat şi avea pentru ce.

— Fiule, viaţa ta este în pericol, şi este bine să fii conştient de asta. Poate tot e mai bine să te duci pentru o vreme în Canada la unchiul tău.

Iată că tata relua cu argumente mai solide mai vechea lui sugestie de a-l mai „ferici" cu prezenţa mea şi pe unchiul din Canada. Dacă ceea ce spunea acum despre fraţii lui Montoya era adevărat aveam toate motivele să cred că aceştia răzbunători ca toţi latinii vor considera ca o datorie a lor sfântă, de onoare, să mă vâneze până la capătul lumii. Ce pericol aş fi putut atrage nu numai asupră-mi dar şi asupra familiei şi *ranchului* familiei mele, nu mai era nevoie să mi se amintească. La un moment dat, şi de fapt doar cu puţin timp înainte, credeam că întreg coşmarul s-a sfârşit, când el de-abia începea. N-am mai spus nimic, fiindcă ce aş mai fi putut spune? Eram ca un magnet care atrăgea toate nenorocirile lumii ăsteia asupra mea, dăunând tuturor celor care-mi erau prin preajmă. Şi de-abia împlinisem 18 ani. După câteva momente de tăcere, pe care nici unul dintre noi nu se hotărî s-o rupă, am spus:

— Ai mare dreptate tată. Cred că este mai bine să-ţi urmez sfatul. Unchiul din Canada este cea mai bună soluţie.

Tata nu a replicat nimic. Doar un oftat uşor părea să-i fi trădat uşurarea.

— Mă tem pentru viaţa ta fiule. Şi ca să fiu sincer pentru multe alte lucruri.

Pe urmă fără a mai spune altceva se duse la coburii şeii cu care intrase în odaia lui Cindy şi-mi etală pe masă un teanc gros de bancnote de câte o sută de dolari.

— Ce naiba sunt ăştia tată? Vrei să mă mituieşti? Ţi-am mărturisit doar că plec de bunăvoie în Canada şi fără să mă acoperi cu dolari.

— Nu-i ceea ce crezi, fiule. De altfel nici n-aş putea dispune de banii ăştia decât dacă aş fi vândut ferma. Sunt plata nesăbuinţei tale; 4500 de dolari.

Am rămas stupefiat; 45 de bancnote de câte o sută ăştia erau o grămadă de bani pentru timpurile alea. O sută de dolari putea fi simbria unui cowboy pentru o jumătate de an, iar eu aveam în faţa mea leafa muncii unui cowboy pentru mai mult de 20 de ani, de fapt pentru o viaţă întreagă.

— De unde provin banii ăştia tată? am întrebat din nou, simţind cum mi se pune un nod în gât.

— Banii reprezintă premiile puse pe capul lui Montoya şi ale complicilor săi. Doar ai văzut afişele şi tu. *Dead or alive* (mort sau viu) 2000 de dolari pentru Juan Alfonso Montoya câte 500 pentru cei cinci ortaci ai săi. Sunt ai tăi. Un mic capital pentru ce vei întreprinde. Poate cu banii ăştia vei putea deveni partenerul fratelui meu cu drepturi egale. Nu ştiu, tu ai să hotărăşti. În orice caz având bani te vei putea sustrage mai uşor urmăririi celor doi fraţi Montoya.

— Tată, nu sunt ahtiat după bani, după cum ai putea crede. Mai mult încă, cred că o sumă mare de bani pe care aş purta-o la mine mai mult mi-ar dăuna atrăgând tot felul de nemernici, decât mi-ar prinde bine. De-aceea ar fi mai bine dacă ar rămâne la tine. I-ai putea pune la bancă pe numele meu şi dacă voi mai avea un viitor i-aş putea folosi mai târziu. În caz că nu ar prinde bine *ranchului.* Dacă mă voi înţelege bine cu unchiul vei putea să-mi trimiţi o parte mai târziu.

— Eşti sigur de ce spui, Tex?

— Absolut sigur tată. Cine ştie unde mă vor duce paşii şi aş avea în permanenţă o grijă în plus.

— Bine, atunci facem aşa. Vei lua pentru început 500 de dolari iar restul îl voi depune la bancă.

— Şi aşa sunt prea mulţi tată. 200 îmi ajung. Apoi vreau să-mi câştig pâinea muncind nu să huzuresc pe banii ăştia câştigaţi cu sânge.

— De unde până unde gândurile astea de om matur TB? Mai să-mi vină să cred că ţi-a venit mintea la cap. Dacă aşa ai fi gândit de la început nu ar fi existat nici o problemă. Sau te-au maturizat evenimentele petrecute recent?

— Se poate spune şi aşa tată.

Mândrul Buford Sr. se aplecă pe patul unde zăceam şi mă îmbrăţişă, după care îmi strecură 200 de dolari în portofelul din chimirul hainei.

— Când te vei putea scula din pat şi rănile-ţi vor fi cicatrizate treci pe la ranch. Vreau să-ţi dau o scrisoare pentru unchiul tău.

După vorbele astea ne-am despărţit. Tata mă sărută pe frunte şi părăsi încăperea. Nu mult după aceea Cindy reintră în cameră însoţită de prietena sa cea mai bună care avea ca şi ea o încăpere aici undeva printre dependinţele localului. Spre deosebire de Cindy noua venită era înaltă şi zveltă cu doi ochi languroşi, în care ardeau toate flăcările sudului. Era o creolă de-o frumuseţe sălbatică, cu un corp anume croit pentru dragoste. Era şi ceva mai în vârstă decât Cindy care de-abia depăşise 16 ani. Mary Jane chiar la vârsta ei relativ fragedă de 17-18 ani era o femeie în toată puterea cuvântului, care ştia ce vrea şi care după cât am putut aprecia nu s-ar fi dat de la nimic în lături pentru a putea obţine.

— Dumneata eşti eroul despre care mi-a povestit Cindy? Se vede clar că n-a exagerat, îmi aruncă ia o privire apreciativă, care se mărgini să mă măsoare de la creştet până la lungimea tălpilor care aşa cum am mai spus îmi ieşeau cu vreo 20 de centimetri de sub pătură.

Privirea intensă o ochilor săi bruni mi se aţinti din nou direct în ochi părând că vor să-mi transmită un mesaj intim. Poate că preţ de o secundă sau mai multe, nu-mi pot da mai bine seama ne-am sondat reciproc cu privirea fără să

ne mai spunem, nici un cuvânt. Era ca şi cum două părţi separate de multă vreme se reîntâlnesc accidental spre a se reconstitui. Chiar sub pătură fiind, m-am înfiorat tot. Adică un fel de-a spune. Nu ştiu dacă Cindy a remarcat ceva, dar când aceasta a luat cuvântul i-am înţeles semnificaţia vorbelor aşa ca un ecou venit de la mare depărtare.

— Mary Jane, la care voi dormi în noaptea asta a ţinut neapărat să te cunoască.

Am mai spus încă de la începutul acestei povestiri că sunt departe de ceea ce ai putea numi un sfânt sau măcar ceea ce ai numi o fiinţă decentă în ceea ce privesc femeile. Dacă ar fi fost aşa aş fi rămas în cei mai buni termeni ca tata. Poate am alte calităţi dar înţelepciunea şi decenţa nu se numără printre ele. Poate că trupul meu de uriaş, şi vitalitatea-i circumscrisă să fie generatoarea tuturor acestor dorinţe şi fapte necugetate.

N-am de unde ştii. Aşa sunt şi pace, şi de oricâte ori am încercat să mă schimb am eşuat lamentabil. Să nu se creadă că sunt un om fără simţire.

O, nici pe departe. Un astfel de *hombre* n-am fost niciodată şi de câte ori săream calul îmi reproşam şi-mi propuneam să mă îndrept.

Ce-i drept reuşeam doar până la următoarea greşeală. Fetele nu au mai zăbovit mult. Cindy a fost cea care a spus.

— TB noi mergem să ne culcăm. Ziua asta a fost plină de evenimente şi cu siguranţă nu ţi-a fost uşor nici ţie. Poate că ţi s-a făcut şi ţie somn.

N-am spus nimic, întrucât nici nu mai era de spus mare lucru. De-abia reuşeam să-mi mut privirea de pe faţa lui Mary Jane pentru a nu o jigni pe fată. Pe de altă parte era adevărat că mă simţeam oarecum vlăguit. Dar în nici un caz din cauza somnului. Probabil sângerasem mai abundent decât crezusem şi încă forţele nu mi se refăcuseră. Am spus.

— Bine Cindy, mulţumesc pentru tot. Noapte bună. Noapte bună şi ţie Mary Jane. Mi-aţi înfrumuseţat seara prin vizita voastră. Cerul să vă binecuvânteze.

Uşa s-a închis, iar Cindy a zăvorât-o din exterior. Asta pentru a fi sigură să nu se rătăcească un client al stabilimentului până în camera mea. Odăiţa lui Cindy avea o toaletă alăturată prin urmare nu aveam de ce mai ieşi afară. Unde mai pui că deocamdată îmi era interzisă orice mişcare până la cicatrizarea rănii.

Tot ceea ce aveam de făcut era să mănânc şi să dorm. Asta preţ de câteva zile. După asta urma să trec pe la *ranchul* familiei pentru a-mi lua rămas bun. Ceea ce-mi va rezerva viitorul de acum înainte avea să fie o mare necunoscută.

Dacă va mai exista acest viitor! Cum spuneam eram ostenit dar încă nu-mi era somn. Totuşi într-un târziu am adormit. Am fost asaltat de vise şi coşmaruri. În ultimul eram ţintuit cu un lassou de cei doi fraţi Montoya care-şi trăseseră pumnalele pentru a împlini ritualul pe care şi-l propuseseră.

Aceştia îmi mărturisiseră râzând că urmau să-mi desprindă bucăţi din trup una câte una. Mai întâi îmi vor tăia fiecare câte-o ureche, apoi va urma la rând nasul. Cu un fier înroşit fiecare dintre fraţi îmi va scoate câte-un ochi. Şi abia apoi după ce-mi vor desprinde şi braţul drept cu care le-am omorât fratele îmi vor da lovitura de graţie cu un glonte în cap.

Îi imploram să mă ucidă imediat amintindu-le că la urma urmei erau creştini. Le-am adus argumentul că fratele lor nu suferise deloc, glontele meu ucigându-l pe loc şi că-mi erau datori măcar acest lucru. În definitiv nu trăsesem primul ci am fost în legitimă apărare.

— Pui de căţea, se stropşi cel mai tânăr care era şi cel mai însetat de răzbunare. Nu ne interesează cine a tras primul. Ne interesează să-i răzbunăm moartea lui Juan într-un chip cum n-a mai făcut-o nimeni. Ai înţeles acum?

Stăteam chipurile lângă un foc de lagăr iar alături se înroşeau în foc două piroane lungi de fier pe care unul dintre fraţi le întoarse cu cleştele. Erau din acelea care se pun la jugurile carelor trase de vite, lungi şi solide. Rafael a fost acela care a scos primul pironul de-un roşu încins pe care mi l-au apropiat de chipul împietrit de groază.

Cumva inversaseră ritualul răzbunării pentru că îşi propuseseră mai întâi să-mi taie urechile. M-am încordat tot şi eram pe cale să ţip când un zgomot suspect m-a deşteptat din visul meu de groază.

Broboane reci de sudoare îmi năpădiseră fruntea. Cât am fost de bucuros, că totul n-a fost decât un vis, o născocire a minţii mele care păstrase în subconştient avertismentele tatei. Dar ceea ce percepeam acum era cât se poate de real. Cineva învârtea cheia în broască.

Cine naiba să fie? Regretam acum că nu-mi pusesem la îndemână arma pentru a putea riposta în caz de nevoie, şi chiar eram pe punctul de-a mă da jos din pat, când uşa se deschise. De la bun început am ştiut că nici un *hombre* nu intrase în încăpere. Deşi ochii mei nu puteau distinge cu uşurinţă, briza de parfum şi mişcările mlădioase mi-au dat de înţeles că era vorba de-o femeie.

— Doamne sfinte, mi-a trecut brusc prin minte. Cindy sau Mary Jane, altele nu puteau să fie.

Dar chiar înainte de a căpăta pe viu răspunsul instinctiv mi-am dat seama. Numai Mary Jane putea fi, timida şi onesta de Cindy nu ar fi îndrăznit niciodată să o facă chiar dacă prin absurd ar fi avut intenţia. Umbra s-a apropiat de patul meu şi a mi-a pus o mână parfumată pe gură.

— Sunt eu, Mary Jane, a şoptit aceasta.

— Ştiu, am răspuns pe acelaşi ton, puţin răguşit.

Mary Jane s-a întors şi a zăvorât din nou uşa după care s-a întins lângă mine. Nu a mai fost vorba de cuvinte sau explicaţii suplimentare. A fost aşa cum

aminteam mai adineauri ca şi cum două părţi integrante despărţite de multă vreme s-au întors spre a se reconstitui într-un singur întreg.

***

Lucrurile s-au petrecut aidoma cinci zile la rând. Cele două fete îmi aduceau împreună mâncarea făceam puţină conversaţie după care mă lăsau să dorm. Pe la ora patru dimineaţa primeam vizita lui Mary Jane. Chiar în ziua a cincea, ultima pe care o mai petreceam ţintuit de pat am surprins în ochii lui Cindy o schimbare.

Aş fi putut presupune că era tristă că urma să plec dar n-a fost asta. De altfel în ultima noapte pe când eram cu Mary Jane am auzit paşi tiptil pe culoar care s-au oprit în dreptul uşii. Deşi nici unul dintre noi nu a scos nici o vorbă ştiam că Cindy era convinsă că eram împreună cu prietena ei. După un timp paşii s-au îndepărtat.

A doua zi am citit clar în ochii lui Cindy tristeţe şi… dezamăgire. Mi-a părut rău şi eram bucuros că venise ziua plecării. Nu mai eram capabil să suport reproşul privirii mute a lui Cindy.

Rana mi se cicatrizase, şi m-am prezentat la patronul localului, un omuleţ mic şi gras, pe numele lui Hal Snowder să-i achit socoteala.

— Nu-mi datorezi nimic Mr. Buford, mi-a spus el. Tatăl dumitale a achitat totul în avans. Şi chiar dacă n-ar fi făcut-o nici aşa n-ai fi marcat nici o datorie. Ai scăpat oraşul de plaga numită Montoya. Nu au fost aici pentru prima oară, când au mâncat şi băut. Crezi că s-au ostenit vreodată să achite nota?

N-am replicat nici eu nimic la vorbele omului. În definitiv ce puteam spune? Poate că totuşi am făcut o faptă bună că am mântuit acest oraş de pedeapsa numită Montoya. După ce m-am deplasat la grajd, mi-am luat în primire murgul. Fusese rănit, pieptănat şi ţesălat ca şi stăpânul său. I-am lăsat un bacşiş gras băiatului de la grajduri. Acesta un băiat mexican cu ochi focoşi a vrut întâi să refuze.

— *No, senor, no dineros*. Miguel place cai şi făcut asta din plăcere.

— Iar eu tot din plăcere îţi dau banii ăştia, pentru a-ţi cumpăra haine şi mâncare nu pentru îngrijirea murgului meu.

Băiatul arăta jalnic, slab şi zdrenţăros, venise din Mexicul sărac şi cuprins de febra revoluţiei pentru a-şi croi o soartă mai bună în State. Deocamdată nu se alesese cu mare lucru, iar cei 10 dolari pe care i-am dăruit din toată inima, reprezenta simbria lui pe cel puţin două luni. Cu siguranţă nu trecuse de 15 ani dar arăta ca unul de 12. Când a văzut cele 10 bancnote de câte un dolar pe care le mai purtam încă în portofel, din foştii mei bani de cheltuială era să leşine.

Eram sigur că nu mai văzuse atât de mulţi bani strânşi la un loc în viaţa lui.

— *Muchas grazia senor. Que Dios le bendice* (Multe mulţumiri senor. Dumnezeu să vă binecuvânteze).

A venit apoi momentul să-mi iau rămas-bun de la cele două fete.

— Când te vom mai revedea TB? m-a întrebat cu îndrăzneală Mary Jane.

— E greu de spus, Mary Jane. Juan Montoya mai are doi fraţi şi trebuie să dispar repede din oraş.

Când am privit în urmă doar Cindy avea ochii scăldaţi în lacrimi. Nu puteam decât să sper că cele două fete se vor reconcilia şi îşi vor reface iarăşi prietenia.

Desigur până la următorul bărbat pe care vor trebui să şi-l împartă. Cu toate astea din cauza unui păcătos şi ingrat ca mine nu ar mai trebui să sufere nimeni. Acum venise vremea să mă îndrept înspre *ranchul* fermei tatălui meu, şi o numesc aşa întrucât prin faptele mele încă nu-mi câştigasem drepturile de moştenitor. Nu am zăbovit prea mult decât până în zorii zilei următoare. Între timp tata redactase scrisoarea pentru fratele său pe care-o îndesasem într-unul din buzunarele ascunse ale chimirului.

Am dormit ultima noapte la *ranch* dar ăsta este un fel de-a spune pentru că multă vreme nu am putut închide ochii eram nevoit să iau decizii foarte importante. În sfârşit dis-de-dimineaţă încărcat cu tot felul de provizii şi mai ales cu sfaturile tatei am pornit la drum. Tata mă însoţea doar o bucată de cale.

El urma s-o ia foarte curând înspre sud-est înspre Fort Worth unde intenţiona să depună banii la bancă iar eu de-acolo mă îndreptam înspre nord. Ultimul oraş mai mare unde urma să fac popas înainte de-a trece graniţa în Canada era Amarillo, capitala Districtului de Nord, al statului Texas, sau dacă mă simţeam în stare chiar Upscomb. Cel puţin astea îmi erau planurile făurite împreună cu tata, pe care credincios obiceiului meu împământenit de până acum nici nu mă gândeam să le respect. M-am gândit îndelung la ceea ce urma să fac încă în noaptea trecută pe care mi-o petrecusem la ranch.

Presupunând că tata avea dreptate şi cei doi fraţi Montoya ar fi vrut să se răzbune pentru moartea lui Juan, ce ar fi făcut? Firește m-ar fi căutat pe mine, pe care în Canada fiind nu m-ar fi găsit.

Să presupun acum mai departe că aceşti doi bandiţi ar fi renunţat la răzbunarea pentru care s-au înapoiat din Mexic, numai pentru că nu eram de faţă, însemna să fiu mai naiv decât un copilaş cu caş la gură care frecventează şcoala de duminică.

Nici să-mi închipui că ar fi plecat imediat în Canada nu-mi venea a crede. Ar fi atacat şi incendiat ferma tatălui meu, poate că l-ar fi luat şi prizonier, aşteptând să vin să-i caut eu, pentru a mă preda în schimbul acestuia sau să încerc să-l salvez. Dacă tata gândea altfel, poate n-o făcea din naivitate, ci doar

pentru a mă pune pe mine la adăpost. Ori un asemenea sacrificiu nu-l puteam accepta. Şi de data asta trebuia procedat aşa cum am reuşit s-o fac, în localul lui Snowder. Eram nevoit să anticipez şi să le-o iau eu înainte. Doar aşa păstram şanse, mici, ce-i drept dar totuşi şanse de izbândă.

Aşa se face că atunci când a venit vremea despărţirii şi mi-am îmbrăţişat tatăl pentru ultima oară, am călărit spre nord, cam o jumătate de oră, după care am cotit-o spre vest către Haskell şi Aspermont unde am ajuns în seara aceleiaşi zile. Intenţia mea era să călăresc apoi spre sud către Snyder, şi Colorado City. Mai departe urmând traseul Big Spring, Odessa şi Sierra Blanca să trec fluviul Rio del Norte în Mexicul lui Juarez, unde ca un mercenar venind din State să ajung în preajma fraţilor Montoya, pentru a le afla intenţia.

Cu siguranţă m-aş fi dat altul decât ceea ce eram, ferindu-mă să mă trădez într-un fel oarecare. Ăsta îmi era planul în general dar ar fi putut suferi ajustări în funcţie de ce aveam să mai întâmpin pe parcurs.

Recunosc că planul meu era temerar şi hazardat, dar ce aş fi putut face? Să trăieşti cu teama în sân, nu atât pentru mine cât pentru cei la care ţineam, nu consideram că ar fi o alternativă preferabilă. Am schimbat deci direcţia călărind înspre vest şi abătându-mă de la calea iniţială. Soarele se urcase bine pe cer şi de-acum căldura începea să se facă simţită.

Din acest punct de vedere nu aveam să mă aştept decât la ce era mai rău. Pe măsură ce soarele se urca pe boltă, zăpuşeala care chiar la această oră relativ matinală a zilei o resimţeam din plin devenea de nesuportat la amiază. De altfel în orele cele mai fierbinţi ale zilei oamenii obişnuiau să-şi facă siesta.

În ceea ce mă priveşte nu-mi puteam permite acest lux. Timpul îmi era de asemenea măsură planificat încât seara să pot ajunge într-un orăşel mai acătării unde să-mi permit să trag peste noapte. Dacă nu, atunci eram nevoit să-mi asum riscul de-a dormi sub cerul liber, dar ca să fiu sincer până la acea vârstă nu avusesem ocazia să experimentez şi aşa ceva. Din ce în ce duceam mâna la coburul şeii pentru a trage o duşcă de apă, cu singura consecinţă că după câteva minute aceasta îşi ieşea prin piele sub formă de transpiraţie. Chiar şi faţa protejată de *stetsonul* larg îmi era năpădită de broboane de sudoare care-mi intrau adesea în ochi împiedicându-mă să văd drumul cu claritate.

În ceea ce priveşte acest aspect lucrurile nu evoluau nici aici înspre bine. Mai întâi fusese o şosea pietruită, aşa-zisa şosea naţională pe care mergeau de regulă poştalioanele. Pe măsură ce avansam în sălbăticie aceasta devenea din ce în ce mai precară, bolovanii apăruţi parcă de nici unde se constituiau în tot atâtea piedici în calea bidiviului meu care-şi dădea toată osteneala să-i evite.

De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, pe lângă denivelările de teren fireşti începuseră să apară gropi de tot felul, mai mari sau mai mici, în care murgul

meu lesne şi-ar fi scrântit piciorul. O asemenea perspectivă, doream s-o evit cu orice preţ, întrucât în lipsa calului aş fi fost nevoit să-mi duc şeaua pe umeri, şi asta cine ştie câtă vreme până ce aş fi ajuns totuşi într-un loc cât de cât civilizat. Iată de ce dacă la început păream un falnic călăreţ în galop, de data asta abia dacă-mi permiteam să merg la trap şi asta nu încontinuu.

Capitolul V
SPRE GRANIŢĂ

ÎN CELE DIN URMĂ după multe ore în care cal şi călăreţ, înaintau sub razele astrului potopitor al zilei, acesta, soarele adică începu să coboare la orizont. Între timp depăşisem o vastă porţiune de teren presărată de grupuri rare de tufişuri şi arbuşti răzleţi. Pământul părea pârjolit de secetă, bolovănos, iar picioarele bidiviului meu deşi bine potcovit, evitau anevoie porţiunile pietroase care i-ar fi produs răni dureroase. Tocmai din acest motiv eram forţat de multe ori să merg la pas dacă nu voiam ca inevitabilul să se producă.

Şi aşa un roi imens de musculiţe şi mai apoi de ţânţari începuseră să ne dea târcoale din toate părţile şi-mi puteam închipui ce s-ar fi întâmplat dacă gleznele calului meu ar fi început să sângereze, incitând şi mai mult această plagă omniprezentă a ţânţarilor purtători siguri de friguri galbene sau alte boli devastatoare cu neputinţă de tratat în acest adevărat deşert.

Oricum, doctorii sau chiar punctele sanitare de prim ajutor erau rare şi îndeobşte localizate în aglomerări urbane mai acătării. Dar aceste insecte erau o ameninţare nu numai la adresa animalului ci şi a propriei mele persoane oricât de insignifiantă ar fi fost ea. De aceea n-am pregetat să-mi înfăşor sau să spunem mai bine să-mi bandajez întreaga faţă cu eşarfa de la gât şi setul de batiste pe care-l aveam în dotare, lăsându-mi libere doar orificiile absolut indispensabile, nasul, prin care respiram şi ochii.

Am trecut aşa, prin văi şi coline, am urcat dealuri la fel de sterpe ca Munţii Stâncoşi, respectând proporţiile firește, după care am coborât pante primejdioase pe al cărui traseu puteai să-ţi frângi gâtul dacă atenţia îi era distrasă prin ceva de la drum. Şi la un moment dat chiar acest lucru era pe cale să se întâmple. Tocmai coboram una dintre aceste pante abrupte, când animalul de sub mine se cabră, ridicându-se pe picioarele de sub mine şi nechezând speriat. Gestul fusese atât de abrupt încât eram gata să alunec din şea dacă n-aş fi strâns sub gambe instantaneu crupa calului agăţându-mă cu mâna dreaptă şi de cureaua şeii.

— Ce naiba! mi-am spus, fiindcă te puteai aştepta la orice.

Un sâsâit ciudat mi-a ajuns la urechi de îndată.

Zgomotul produs de sperietura calului meu se curmă, şi-acum, aplecându-mă înainte am văzut şi cauza incidentului. De undeva dintre blocurile de stânci, presărate pe ambele părţi ale pantei pe care o alesesem pentru coborâre, apăruse un şarpe lung de aproape un metru, din fericire la o depărtare de vreo trei metri de botul calului, pe care-l călăream. Dacă târâtoarea apuca să muşte, cu siguranţă mi-aş fi pierdut unicul mijloc de transport pe care-l aveam la dispoziţie.

Fie atacului prematur al reptilei fie mirosului fin de avertizare al calului, care se oprise la timp, ireparabilul deocamdată nu se produsese. De îndată ce mi-am recăpătat echilibrul, mi-am tras cât de repede am putut Coltul de la cingătoare şi am ochit scurt. Înainte ca ecoul detunăturii să se fi împrăştiat printre văile adiacente, am şi zărit trupul fusiform al reptilei care ceva mai devreme se ridicase cam cu o jumătate de metru de la sol, la orizontală, apoi urmară câteva zvârcoliri agonice înainte ca totul să se termine.

Chiar şi aşa patrupedul meu înspăimântat nu mai voia să facă un pas mai departe. Degeaba l-am îmbărbătat lovindu-l uşor cu palma pe crupă, şi şoptindu-i cuvinte domoale de îndemn. Până la urmă am fost nevoit să descalec, am păşit în faţă luându-mi carabina în mână şi folosind-o ca un băţ, am trecut-o pe sub corpul şarpelui mort şi l-am aruncat departe înspre stânga într-o zonă destul de prăpăstioasă aflată doar la câţiva metri depărtare.

Totul sub ochii şi botul calului ca să spun aşa. În plus i-am dat prilejul să se liniştească aprinzându-mi o ţigară. Aici sus pe platoul ăsta de stâncă asediul insectelor mai slăbise, iar fumul cu siguranţă, nu le era un semnal de bun-venit. Profitând de răgaz am aruncat o privire în vale. Mi s-a părut că undeva în depărtare orizontul prinsese să-şi schimbe culoarea. Asta însemna că însăşi configuraţia terenului se modificase, şi că fie voi da de văi cu vegetaţie mai abundentă de păşuni de pildă, fie de terenuri agricole.

Ăsta era un semnal bun pentru că în proximitatea acestora era probabil să se

găsească şi vreo aşezare omenească. După ce am aruncat chiştocul ţigării, am apucat calul căruia tot nu-i trecuseră de tot fiorii spaimei, de dârlogi, păşind cu multă luare aminte în faţă. Chiar şi aşa cu mine înainte-mergător bidiviul meu de-abia se hotărî în cele din urmă să păşească în faţă.

După ce am depăşit zona pe care o credeam eu mai primejdioasă, poteca devenind ceva mai puţin abruptă, am îndrăznit să mă aburc în şea. Între timp soarele coborâse bine la orizont şi socoteam că peste ceva mai mult de două ore va pogorî înserarea. Speram ca în acest interval limitat de timp să pot afla unde voi fi nevoit să campez pentru noapte. Abstracţie făcând de foame şi sete care erau o prezenţă constantă, oboseala începuse să se urce încet dar sigur în trupul meu vlăguit. După ce am ajuns în vale şi după o oră de călărie de trap uşor, speranţele mi-au fost adeverite. În faţa mea se întindeau de-acum terenuri cultivate, cu grâu şi porumb, care alternau cu păşuni unde în depărtare puteam zări cirezi de vite.

Era clar că mă apropiam fie de vreun *ranch* important fie de vreun orăşel sau măcar aşezare omenească oarecare. După încă o jumătate de oră un dangăt îndepărtat de clopot îmi ajunse la ureche. Prin urmare în faţa mea se găsea o comunitate importantă de oameni, poate chiar vreun orăşel despre care eu nu avusesem cunoştinţă.

***

AM INTRAT chiar când soarele scăpăta la orizont în mica comunitate al cărui nume îl citisem înainte la începutul şoselei principale, Main Street, Silverstone. Poate că era doar la începuturile devenirii sale, dar deocamdată nu avea decât vreo două duzini de case răspândite de-a dreapta şi de-a stânga străzii. Cu toate astea părea să nu-i lipsească nici unul dintre ingredientele orăşelelor din această regiune a statului Texas.

O clădire din piatră şi lemn numită General Store, magazin universal, unde îţi puteai târgui bunuri de primă necesitate, o biserică la capătul străzii, în fundal, nelipsitul *saloon,* un mic hotel rebegit şi chiar un birou al reprezentantului legii. Când am apărut la capătul străzii o grămadă de copii zdrenţăroşi care se jucau pe marginea şoselei, s-au oprit, fixându-mă cu curiozitate.

Acest viciu comun părea să se fi extins şi la cetăţenii care trebăluiau prin curţile lor sau doamnele care dereticau prin case, întrucât am zărit cu coada ochiului chipurile acestora ivindu-se în ferestre. Poate că aici apariţia unui străin să fi fost un eveniment care să stârnească reacţia sau măcar interesul aproape fiecărui locuitor al sus-numitei aşezări omeneşti.

De la această regulă nici măcar animalele nu au fost exceptate. Dacă primul semnal a fost dat de lătratul unui câine căruia i s-au adăugat în final un adevărat cor canin, behăitul unei capre sau mugetul unei vaci denota că şi alte animale intraseră în alertă. De altfel aşa cum intrasem la capătul străzii pline de praf, eram singurul călăreţ la această oră când ziua se îngâna cu noaptea, afară de câţiva trecători răzleţi care mergeau pe marginea drumului.

Cum era şi firesc această rumoare generală nu avea cum să nu atragă atenţia omului legii. Acesta apăru pe la jumătatea străzii, blocându-mi drumul înspre hotelul a cărui tablă scorojită de intemperii îmi ura parcă în bătaie de joc „Welcome", adică bun venit. Individul care se proţăpise în mijlocul şoselei barându-mi astfel drumul, ridică mâna în momentul când ne găseam la o depărtare de vreo 10 metri unul de celălalt, mormăind pe un glas gutural:

— *Halt!*

M-am oprit fireşte trăgându-mi bidiviul de dârlogi, şi am schiţat la rândul meu un salut ducându-mi mâna la pălărie. Deşi fusesem întâmpinat cu arma, nu m-am sinchisit să scot la rândul meu pistolul tensionând de la început situaţia, fără vreun motiv real. În faţa mea îl aveam chiar pe şeriful oraşului ţinând cont de steaua argintie de pe piepţii vestei sale. Acesta era un găligan bărbos de aproximativ 40 de ani, lung şi deşirat, cu dinţii cariaţi şi îngălbeniţi de tutun cum am avut prilejul să mă conving mai târziu.

— Cine eşti străine şi ce cauţi în oraşul meu?

Mi-am spus numele, şi ţelul călătoriei mele. Fireşte un nume fals, şi o falsă adresă, pentru că nu aveam de gând să-mi fac publicitate.

— *I'am just passing through* (Sunt doar în trecere) şerifule, în drum spre graniţă. Am călărit toată ziua, sunt flămând şi obosit. Caut adăpost peste noapte iar mâine în zori, îmi reiau drumul.

— În oraş, nu ai voie să intri cu arme. Dacă vrei să rămâi peste noapte va trebui să le predai. Nu avem nevoie de străini care poposesc în oraşul nostru iar după ce trag câteva pahare la măsea, încep să tragă ca la poligon.

Îl înţelegeam perfect şi pe acest om. Probabil că incidente de acest fel mai avuseseră loc, şi-acum cine se frige cu lapte fiert suflă şi-n iaurt. Nu-mi folosea la nimic să fac pe băţosul, şi intenţia mea era mai degrabă să mă înţeleg cu oamenii ăştia decât să stârnesc gâlceavă, de aceea am zis.

— Fireşte *sir*, predau carabina şi pistolul, dar mâine la plecare o să le revendic. Nu am de gând să mă îmbăt ci doar să iau o cină ca lumea în local.

Omul din faţa mea revenii la sentimente mai bune.

— Atunci intră puţin în biroul meu băiete să ne cunoaştem mai bine.

Am descălecat, am luat calul de dârlogi priponindu-l de balustrada de lemn de dinaintea clădirii biroului de unde omul legii îşi exercita funcţia sa

importantă pentru această comunitate. Probabil că după ce mă apropiasem şi putuse să vadă mai bine, de pe chipul meu neras şi acoperit de praf, că în ciuda gabaritului meu nu eram decât un tânăr de-abia trecut de vârsta adolescenţei, se liniştise şi nu mă mai considera un pericol potenţial.

Asta mai ales după gestul meu de a-mi preda armele cu atâta lejeritate. În sfârşit omul legii luă armele îmi eliberă o chitanţă după care îmi întinse chiar mâna prezentându-se:

— Jeff McGoorty, şerif de Silverstone rânji el, arătându-mi un scaun jerpelit.

— Cass Nordon, am spus eu un nume la întâmplare, fiindcă cum era şi firesc nu era să dau sfoară în ţară, cu privire la adevărata mea identitate.

Cine ştie dacă vestea despre capturarea bandei lui Montoya nu ajunsese în paginile ziarelor şi prin urmarea puteam deveni vulnerabil. Păstrarea incognito-ului meu trebuia să fie una din armele mele.

— Bei ceva, tinere?

— *Much obliged sherif,* (Multe mulţumiri, şerifule), doar o cană cu apă. E cea mai râvnită băutură pentru mine, la ora asta.

— Fie şi aşa, dar pentru mine o s-aleg ceva mai tare.

Omul se deplasă înspre un dulap montat în perete de unde luă o sticlă de whisky umplută până la jumătate de unde îşi turnă un păhărel. Pentru mine luă dintr-o găleată aşezată în colţ, o carafă din tablă zincată pe care o umpluse cu lichidul mult dorit. Am înclinat capul şi am dat conţinutul cănii peste cap.

— Mulţumesc *sir*, simt că am renăscut la viaţă, am spus eu, conform adevărului. Dacă oamenii ar simţi gustul apei aşa cum am făcut eu acum, n-ar mai bea whisky în viaţa lor.

Şeriful McGoorty se mărgini să rânjească, mormăind:

— Ok, mister aşa o fi, dar pentru mine este prea târziu să mă convertesc la mucenicie, deşi pastorul Grimble ne îndeamnă în fiecare duminecă s-o facem.

După alte câteva cuvinte schimbate cu şeriful care s-a dovedit a fi un om de treabă, dar prevăzător, am plecat înspre hotelul de peste drum pentru a închiria o cameră. De-acum mă puteam considera adoptat de vreme ce toată lumea mă văzuse intrând şi ieşind teafăr din biroul omului legii. Nici la hotel nu am întâmpinat dificultăţi unde am primit o dugheană cu un pat la primul etaj. De mai mult nici nu aveam nevoie. Ceva mai înainte mi-am predat patrupedul băiatului de la grajdul unde se adăposteau pentru perioade mai lungi sau mai scurte animalele celor care treceau prin oraş. Piciului pistruiat de vreo 15-16 ani, i-am predat calul şi un dolar, sfătuindu-l:

— Dacă-mi vei îngriji cum trebuie bidiviul, îi vei da tot ce se găseşte mai bun şi-l vei ţesăla cum se cuvine, mâine dolarul ăsta îşi va afla perechea.

Ochii băiatului prinseră să strălucească în semiobscuritatea de la intrare doar

unde un felinar puturos mai lumina cât de cât stabilimentul, reuşind să îngaime:

— Foarte bine, *sir*. Calul dumneavoastră va fi în seara asta regele animalelor, şi de asta o să vă convingeţi mâine dimineaţă.

Am dat din cap mulţumit, după care am urcat în magherniţa mea.

***

DUPĂ CE M-AM SPĂLAT şi mi-am îndepărtat praful adunat în cursul zilei de pe corp şi haine am coborât în *saloon,* pentru o cină consistentă. Şi aici ca pretutindeni erau destui gură-cască care te priveau chiorâş. Bineînţeles c-au fost şi comentarii răutăcioase din partea unora care băuseră prea mult, dar mi-am propus să le ignor cu desăvârşire. Evenimentele ultimelor zile mi-au adus acest fel de înţelepciune. Aveam şi aşa destul de multe pe cap ca să mă mai prind în harţă cu câţiva nespălaţi de prin partea locului.

Făcusem seara după opinia mea o opinie favorabilă şerifului şi o voiam neschimbată, şi în zori pentru când voi pleca mai departe. Am renunţat prin urmare să mai beau alcool şi am refuzat cât se poate de politicos invitaţia la un *drink*, din partea unor cheflii. De altfel intenţia lor mi se păruse străvezie. După ce m-ar fi cinstit cu un păhărel sau două, urmau să mă invite la o partidă de poker, cum de altfel, chiar şi fără băutură acest lucru s-a întâmplat. Apreciindu-mi costumaţia şi probabil mutra încă juvenilă, şi-au închipuit că sunt exact exemplarul ideal de muls. Bănuiau ei că nu apărusem cu mâna goală în oraşul lor şi-şi propuseseră să mă uşureze de-o manieră sau alta de bănuţi.

Numai că eu nu le-am făcut jocul. Nici dacă aş fi fost un ahtiat al jocurilor de noroc, din cauza oboselii care mi se acumulase în oase, nu aveam în gând decât să mă trântesc în pat.

— Ei mister, ce spui de-o partidă de poker cu băieţii? mă întrebă un individ scund dar îndesat cu ochii verzi, de viezure.

— Mulţumesc pentru invitaţie, *sir*, am răspuns politicos, dar sunt un ageamiu la poker. N-am jucat aşa ceva în viaţa mea.

— Ia te uită Joe te alegi numai cu refuzuri în seara asta. Băiatului mamei nu-i place whiskyul, şi nici nu ştie să joace. Pun pariu că după o ceaşcă de lapte cald doarme dus.

Hohote de râs răsplătiră remarca ortacului lui Joe, un alt individ bine clădit cu o barbă neagră înspicată de fire albe.

— Aşa e *boy*? Nu-ţi place băutura noastră a bărbaţilor? se ridică un altul de la masa vecină. Vezi Lance se adresă el barmanului, a mai rămas lapte de ţâţă de la lăuza aia a ta? Poţi s-aduci şi-un biberon, dacă nu te deranjează.

Din nou se auziră chicoteli şi râsete.

Eram de-acum sigur că lucrurile vor lua din nou o întorsătură primejdioasă. Din fericire am auzit deodată o voce întrucâtva cunoscută venind dinspre un alt colţ al încăperii.

— Ţineţi-vă gura Ruster, şi tu Joe, sau vi-o închid eu pe loc. Tânărul ăsta nu v-a provocat în nici un fel, dar văd că voi aţi început să-i căutaţi nod în papură. Nu poate omul să mănânce liniştit în localul ăsta fără a deveni ţinta ironiilor voastre?

Era glasul şerifului Jeff McGoorty, de a cărui prezenţă în local nu luasem încă cunoştinţă din cauza faptului că acesta se plasase într-un colţ al sălii îmbâcsită şi aşa de un fum gros de ţigară de nu puteai distinge bine nici la doi paşi. Intervenţia omului legii care-mi luase vădit partea îi reduse la tăcere pe zurbagii care cel puţin pe moment se potoliră mormăind ceva pe limba lor.

— A fost doar o invitaţie politicoasă Jeff, nimeni nu voia să-i facă rău băiatului, îi dădu replica Lance.

Din nou urmară chicotelile de rigoare, dar spiritele se potoliră. Între timp îmi terminasem şi masa şi după ce am achitat nota am părăsit localul, nu înainte de a mă abate pe la masa şerifului salutându-l.

— *Much obliged, sir*.

Omul legii înclină numai capul, aşa că am ieşit din local. A doua zi de dimineaţă, bidiviul meu arăta ca scos din cutie. Mi-am respectat promisiunea şi i-am înmânat dolarul promis băiatului ai cărui ochi străluceau de bucurie. Pe vremea aceea un dolar era simbria unui muncitor destoinic, care se trudea o zi lumină, pe zăpuşeală şi praf, alergând alături de vite, nu de puţine ori riscându-şi viaţa în tot felul de întâmplări neprevăzute în astfel de munci; vite speriate care se reped în *stampede*, goana după *rustlers* (hoţi de vite) care te întâmpină cu focuri de arme, şicane din partea insectelor de tot felul, care însoţesc vitele la păşune şi câte şi mai câte, remarcate chiar la ferma tatălui meu, deşi eu în ceea ce mă priveşte nu mă prea omorâsem cu munca.

Prin urmare doi dolari câştigaţi la un interval de câteva ore pentru o muncă uşoară era un câştig frumuşel. Am trecut apoi pe la biroul şerifului McGoorty, unde mi-am luat în primire armele.

— Ei bine, la revedere, Cass. Vasăzică tot mai vrei să te angajezi cowboy pe la vreuna dintre fermele mari din sudul statului, băiete? La gabaritul tău, şi dacă tot ştii să tragi cu arma, poţi oricând să devii un ajutor de şerif vrednic într-unul din oraşele din regiunea asta.

— Este o propunere de angajare *sheriff?*

— Şi dacă ar fi? mă întrebă McGoorty cu ochi pânditori. Ce-i drept am unul dar îşi pierde vremea mai mult în cârciumă.

— Iau propunerea în considerare, *sir*. Dacă nu găsesc ceva serios, o să mă

întorc.

─ Aşa să faci Cass!

M-am despărţit de şeriful McGoorty în cei mai buni termeni, după care am luat direcţia sud-vest. Intenţia mea aşa cum am amintit era să trec în Mexic, pentru a da de urma fraţilor lui Montoya şi-a le afla intenţiile. Dacă într-adevăr răzbunarea ar fi fost scopul lor aveam de gând să lichidez răul din rădăcină. Dacă n-o făceam eu, ar fi făcut-o mai devreme sau mai târziu aceştia prădând şi devastând ferma tatălui meu în caz că nu le cădeam eu mai întâi în gheare. Chiar dacă eu aş fi plătit cu viaţa n-aveam deloc garanţia că familia mea ar fi fost în continuare cruţată. Aceşti soi de diavoli sângeroşi nu se opresc niciodată.

Prin urmare ţinta mea reală era graniţa mexicană, dar acest lucru m-am ferit să i-l spun şerifului McGoorty care avea bune intenţii totuşi în ceea ce mă priveşte.

Ceea ce am relatat aici sunt doar câteva evenimente trăite în prima zi a călătoriei mele înspre graniţă. Au urmat multe altele cu peripeţii mai mult sau mai puţin similare. Oricum nu-mi propun să le trec în revistă pe toate ci mă voi opri la cele mai relevante.

Voiam să ating graniţa mexicană, printr-unul dintre oraşele de graniţă, fie Del Rio, sau mai la sud, Eagle Pass, Laredo sau chiar McAllen. Deocamdată după opt zile de călărie mă aflam undeva între Hondo şi Uvalde. Călăream înspre vest nădăjduind să ajung până seara în oraşul Hondo, socotind că dacă plec de dimineaţă, a doua zi spre seară să ajung în Del Rio.

Capitolul VI
LA RANCHUL DOUBLE TRIANGLE

ERA CAM PE la amiază când în depărtare, mult înspre sud mi s-a părut că văd câteva puncte în mişcare. Se făcuse foarte cald şi aerul tremura parcă din cauza zăpuşelii, şi deşi m-am străduit cât am putut să-mi dau seama ce poate însemna asta, tot nu m-am dumirit. Mai mult raţiunea decât simţul văzului, mi-a şoptit că dată fiind conformaţia *de facto* a terenului cel mai probabil ar fi fost ca în depărtare să se fi ivit o cireadă de vite. În zilele de dinainte mai zărisem alte câteva, dar de obicei le evitam, din considerente lesne de înţeles. Unde sunt multe animale la un loc sunt de obicei şi oameni care le păzesc şi nu manifestam nici un interes de a da ochii cu aceştia, şi a mă abate de la drumul meu. De data asta însă lucrurile stăteau puţin altfel.

Rezerva mea de apă era pe terminate, iar provizia în ceea ce privesc alimentele de bază pe care le târguisem în ultimul *General Store* era şi ea pe sponci.

Intenţionam prin urmare să-mi pot reînnoi toate astea pe parcurs fie şi de la bucătăriile ambulante care însoţesc uneori marile cirezi de vite scoase la păşunat. Cu câţiva dolari toată lumea nu ar avea decât de câştigat. În plus de data asta nici măcar nu mă abăteam de la traseul stabilit care păstra constant direcţia sud, sud-vest. După încă vreo 20 de minute de călărie mi-am dat seama că ghicisem corect în ceea ce erau la început doar supoziţiile mele.

Da, era vorba de-o mare cireadă de vite, iar acum puteam recunoaşte până şi călăreţii care mişunau de colo-colo strunind turmele de *Longhorn* (coarne lungi) care se buluceau fără sens într-o parte sau alta. După încă un sfert de oră de galop, iată-mă aproape de cireadă când un pâlc de câini îmi ieşi în faţă lătrând de mama focului, dar totuşi neîndrăznind să-mi atace de-a dreptul patrupedul. Doar în momentul când un cowboy în vârstă îşi făcu loc în apropierea lor chemându-i la ordine am putut scăpa cel puţin pentru moment, de aceşti cerberi gălăgioşi.

Am dus mâna la bordura *stetsonului,* salutându-l pe omul care după anii pe care-i purta în cârcă mi-ar fi putut fi tată, dacă nu de-a dreptul bunic.

— Cine eşti *mister*, şi ce cauţi pe meleagurile astea?

— Cass Norton, am răspuns eu. Sunt în drum spre graniţă, şi-am rămas pe sponci cu proviziile. Mă gândeam să târguiesc ceva de pe la voi, dacă vă prisoseşte.

— Şi ai cu ce plăti, tinere Cass?

— Vezi bine, am răspuns eu scoţând portofelul în care zornăiau ce-i drept câţiva dolari.

Pe restul prevăzător, întrucât erau bancnote le lipisem de piele sub chimirul lat de care nu mă dezlipeam nici în somn. Ştiam cât este de periculos aici în Texas să fluturi sub nasul oamenilor fişicurile de bani. Asta te vulnerabilizează mai mult decât orice făcându-te ţinta borfaşilor de tot felul.

— Ei dacă-i pe-aşa, eşti musafirul nostru. Eu sunt Bruce McGuire, şeful de echipă al ranchului *Double Triangle*. Haide cu mine. Bucătarul nostru Tim, tocmai pregăteşte masa.

Am păşit, sau mai corect spus mi-am mânat calul alături de acest *oldtimer*, Bruce, până în dreptul unei căruţe cu coviltir, în jurul căreia erau adunaţi vreo opt cowboy răpănoşi care nu se deosebeau prea mult de aceia de pe pământurile fermei noastre. Erau mutre dure, cu feţele năpădite de ţepi, şi murdari din cap până la picioare. Duhneau chiar de la distanţă a transpiraţie şi a balegă de vită, miros îmblânzit pe alocuri de un uşor damf de băutură. Nu păreau deloc să se bucure de musafiri, întrucât deşi curioşi mă pironiră aproape toţi cu mutrele întunecate.

Bruce mi i-a prezentat pe toţi dar aşa cum era şi firesc nu le-am putut reţine numele. Firește că m-am prezentat la rândul meu scoţându-mi *stetsonul,* pe numele de circumstanţă, Cass Norton, dar gestului meu politicos nu i s-a răspuns cu reciprocitate.

Se mărginiră să mă privească cu nişte ochi bovini, impasibili, după care îmi întoarseră pur şi simplu spatele. Până la urmă Bruce McGuire ţinu să-şi scuze echipa.

— Tinere Cass nu le-o lua în nume de rău, sunt băieţi buni, dar viaţa asta grea le-a dăunat manierelor.

— Vin şi eu de la un *ranch, mister* McGuire, şi nu mi-e străină viaţa asta de cowboy. Chiar nu face nimic.

Am descălecat şi mi-am legat bidiviul de unul dintre ţarcurile improvizate ale cirezii. De altfel în interiorul acestui ţarc oarecum protejat era şi acel car sau căruţă în care se transporta bucătăria ambulantă pe păşune. Oricum nu aveam de gând să zăbovesc mai mult de două ore aici ci intenţionam să-mi reiau călătoria înspre Hondo. Nici nu am terminat bine cu priponirea calului că alături de mine se ivi ca o nălucă un găligan bărbos de vreo 30 de ani ca vârstă.

— Ce faci ţâncule? mă luă acesta la răspăr. Aici ţi-ai găsit să-ţi poneşti mârţoaga? Dacă i se năzare să tragă de par se duce naibii tot gardul.

— Bine, am spus, dar şi cu ceilalţi cai se poate petrece acelaşi lucru, am arătat eu către alţi patrupezi care fuseseră ancoraţi de aceeaşi manieră de stâlpii de susţinere ai ţarcului.

— Ăia sunt dresaţi, pe când de la mârţoaga ta ne putem aştepta la orice.

În timp ce aveam „plăcuta" conversaţie mi s-a părut că disting în spate câteva chicoteli înăbuşite.

— Lasă-l în pace Talbot, se auzi vocea lui McGuire. Este musafirul nostru şi eu răspund pentru toate. Nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala.

În timpul ăsta mi-a venit o idee mai bună, pe care puteam s-o am de la bun început. Mi-am dezlegat calul pentru a-i acorda şi acestuia mai multă libertate şi a-i permite în acest răgaz de timp să se înfrupte şi el cu hrana bogată de la faţa locului.

— Este în regulă, mister McGuire, este chiar mai bine aşa.

Găliganul însă se mulţumi să mă privească rânjind considerând pesemne că mustrarea venită din partea lui reuşise să mă intimideze. N-avea decât să creadă cum o vrea, hotărât fiind să nu-mi mai bat capul şi cu asta. Nu voiam decât mâncare şi băutură şi un mic răgaz pentru odihnă înainte de a-mi relua călătoria.

Un miros îmbietor de hrană caldă se ridică dinspre coviltirul-bucătărie.

***

DEJA ÎNCEPUSE PROGRAMUL de autoservire, fiecare dintre oamenii prezenţi acolo cu excepţia cowboylor de serviciu care urmau să fie înlocuiţi mai târziu, trecu şi-şi luă dintr-un morman de vase adunat în două coşuri mari împletite de răchită, care se constituia în vesela comună, propriul său tacâm după care se deplasau pe rând înspre carul de unde se înălţau aromele

îmbietoare pentru a se reîntoarce cu farfuria plină. Fireşte că nu m-am repezit, să urmez acelaşi ritual aşteptând cum era şi firesc să se servească mai întâi oamenii locului.

Încă nu fuseseră serviţi toţi oamenii prezenţi acolo, adică vreo opt persoane aşa cum am spus, când un alt călăreţ îşi făcu apariţia val-vârtej. După cum am apucat să-i văd doar trecător faţa, acesta era un blond foarte tânăr, cu trăsături delicate. Acesta se întreţinu puţin cu Bruce McGuire, înainte de-a se reîntoarce înspre mine.

În clipa când o făcu şi mai ales când i-am auzit vocea plăcută şi melodioasă am avut o revelaţie. Acest tânăr cu totul neobişnuit în această adunătură murdară şi mizeră care este îndeobşte lumea cowboylor era… o tânără!

Şi încă una deosebit de atrăgătoare judecând după privirile ochilor săi albaştri şi mari cât ferestrele cerului.

─ Acesta este străinul despre care v-am vorbit *miss* Randle, am perceput încă din spate glasul lui McGuire.

Aceasta descălecase încă pe când mai stătea de vorbă cu şeful de echipă, în timp ce unul dintre cowboy se repezi îndatoritor să-i ia în primire murgul. Acum întoarsă şi venind înspre mine îmi întinse politicos mâna.

─ Fii binevenit la noi, *mister*. Sunt Vera Randle, iar tatăl meu Jim este proprietarul *ranchului Double Triangle*.

─ Încântat de cunoştinţă *miss* Randle, numele meu este… Cass, Cass Norton am spus eu după o clipă de ezitare, fiindcă îmi venea greu să debutez faţă de orice persoană onestă de-a dreptul cu o minciună.

Din păcate acum nu mai puteam da înapoi fără să mă umplu de suspiciune şi… ridicol.

─ Sunt doar în trecere. Mister McGuire mi-a acordat ospitalitate.

─ Pe care o împărtăşesc cu dragă inimă. Vino şi dumneata să-ţi umpli farfuria.

─ Mulţumesc *miss*. Voi face-o după ce toţi oamenii dumneavoastră se vor fi servit.

Vera Randle mă privi oarecum surprinsă, aţintindu-şi înspre mine razele albastre ale ochilor în care mi s-au părut că am văzut pâlpâind nişte luminiţe neobişnuite. Acum că se dăduse jos de pe cal, se arăta a fi o fată înaltă şi mlădioasă dar cu toate astea era cel puţin mai mică cu un cap decât mine. În privinţa vârstei în nici un caz nu-i puteai da mai mult decât 20 de ani, sau chiar mai puţin.

Cu siguranţă toată echipa aceea de cowboy era îndrăgostită de fata patronului şi asta reieşea cu claritate din privirile pe care i le aruncau cu toţii fără excepţie din clipa în care îşi făcuse apariţia.

Faptul că această fată, iată îmi acorda mie atenţie un străin, pripăşit nici de 10 minute acolo, nu era nicidecum, de natură să mă facă popular sau simpatic în rândul acestora. Asta în cazul absurd că mă bucurasem de aşa-ceva şi puţin mai înainte.

De altfel şi Vera Randle păru să-şi fi dat seama că nu era cazul de-a mai prelungi discuţia cu mine aşa că la ultimele mele cuvinte se mărgini să spună.

— Cum vrei *mister* Norton, după care se îndreptă ea însuşi înspre coşul cu vesela.

Fireşte că opt perechi de mâini se repeziră frenetice să o servească, dar Vera le curmă zâmbind rapid intenţiile.

— Stop băieţi, nu sunt o oloagă, pot să mă servesc şi singură.

Nu ştiu de ce dar după ce pronunţase fraza asta Vera Randle se întristă deodată. În sfârşit a venit şi rândul meu, să-mi umplu farfuria. Nu era mare lucru doar că eram flămând nevoie mare. Se pregătise fasole şi deasupra se exhiba un *steak* cât roata carului, dar ceea ce era mai important decât toate, mâncarea era caldă, chiar aburindă. Un răsfăţ pe care nu mi-l mai permisesem de multă vreme. În timp ce încă mai eram ocupat să dovedesc *steakul* suculent de vită în grupul cel mai numeros de oameni dintre cele două care se constituiseră, am perceput o oarecare foială.

Toate privirile se aţintiră asupra unui cowboy mai jigărit şi mic de statură care mânca retras mai deoparte. După cum am început să bag de seamă camarazii săi, dacă-i puteam numi astfel începuseră de mult să-i facă şicane. Ba-i subtilizau codrul de pâine pe care şi-l pusese pe o merinde lângă propriul castron, încât acesta urmărea rătăcit cu privirile locul unde ştia că se află pâinea stârnind ilaritate, ba i se fura cuţitul, aşa că bietului om îi lipsea brusc obiectul cu care să-şi taie carnea, în momentul în care un altul chipurile îndatoritor i-l împrumuta pe al său sau multe altele de acest fel. Degeaba la un moment dat Bruce McGuire izbucni:

— Lăsaţi-l în pace pe Murphy băieţi. A alergat şi el întreaga dimineaţă după vite ca şi voi, are şi el dreptul la puţină linişte.

— Dar cum nu *boss!* Nu vezi doar că-i îndeplinim toate voile?

Era glasul unui alt găligan bărbos de vreo 25 de ani care stătea chiar lângă Talbot, şi am avut impresia că aceştia doi erau adevăraţii iniţiatori ai farselor. Ba după ce-şi terminară masa, şi oamenii începuseră să-şi răsucească ţigări groase de tabac, unul dintre vecinii lui Talbot, după tainice şuşoteli cu acesta, un individ îndesat, se ridică şi le arătă celor din grupul lor ceva într-un tufiş.

Nu ştiam ce poate fi, dar după un timp l-am văzut pe tânărul mojic de lângă Talbot cum se ridică şi se deplasează înspre tufiş. Cu ajutorul unei biciuşti pe care o avea la îndemână ridică un corp pestriţ şi fusiform care era în plină

contorsionare şi-l aruncă… în faţa numitului Murphy care necăjit tot timpul cum fusese, nu-şi terminase încă mâncarea.

Îngrozit acesta se dădu îndărăt, dar se pare că nu destul de repede întrucât reptila, că asta fusese, se şi ridicase pe partea sa superioară dând să muşte. Dacă la început gestul celor doi care complotaseră de maniera asta împotriva lui Murphy a fost însoţită de respectivele chicoteli acum toţi au încremenit. Cu siguranţă că nu voiseră ca gluma lor să aibă o astfel de finalitate, numai că lucrurile scăpaseră de sub control. Din fericire cum stătea pe margine şi din poziţia în care mă aflam puteam încerca să salvez omul fără riscul de-a nimeri în drum pe altcineva. Am tras fulgerător din oblânc şi am avut şansa de-a nimeri şarpele în cap, care se rostogoli mai departe în ultimele sale contorsiuni de agonie.

O tăcere de moarte se lăsă imediat după aceea, oamenii uitând până şi să mai tragă din pipele sau ţigările lor recent aprinse. Abia pe urmă doi dintre oamenii care se aflau în grupul din care făcea parte Murphy se ridicară pentru a examina reptila răpusă.

— Exact în cap! l-am auzit pe unul exprimându-se. Era o cobră veninoasă! l-am auzit exclamând şi pe celălalt.

Oamenii mă examinau tăcuţi, privindu-mă cu surprindere.

— Cine eşti dumneata *mister?* l-am auzit într-un târziu pronunţându-se, pe Bruce, renunţând să mă mai numească cu apelativul de *lad* (flăcău).

— Cass Norton, am replicat cu nevinovăţie, în drum spre graniţă.

— Cass Norton pe dracu'! N-oi fi unul dintre acei renumiţi *gunslingers* (pistolari) despre care nu avem noi cunoştinţă?

— De ce-mi pui întrebarea asta *mister* McGuire? Doar pentru că am nimerit din greşeală un şarpe care atacase unul dintre oamenii dumitale?

— Din greşeală spui? N-o prea cred.

Martoră la discuţia noastră era şi Vera Randle care se făcuse palidă ca ceara. Se pare că nu fusese atentă la întreaga întâmplare şi se dezmeticise doar în momentul când auzise detunătura. Bruce şi două dintre ajutoarele sale îi aduseră totul la cunoştinţă. Acum culoarea începu să-i revină din ce în ce în obraji până când roşie de furie se opri în faţa celor doi găligani autorii *de facto* ai complotului.

— Ce aud, Tom Ward şi Bill Talbot? Din nou v-aţi ales ţinta bătăii voastre de jos pe Murphy deşi v-am avertizat în această privinţă. Dacă *mister* Norton, aici de faţă n-ar fi reacţionat atât de prompt bietul Murphy ar fi fost mort acum.

— Ne pare rău *miss* Randle, totul a fost gândit ca o glumă. De unde era să ştim că şarpele era veninos? se apără Talbot.

— Doar n-avem nimic împotriva „bietului Murphy" prinse curaj şi gealatul

său, Tom Ward. Am vrut doar să se distreze băieţii.

Poate că fetei nu-i plăcuse deloc tonul pe care Ward, îl folosise când accentuase pe „bietul Murphy” ceea ce făcu ca din ochii fetei ăsteia delicate să iasă parcă flăcări.

— Vă şi poate părea rău, pentru că eu v-am avertizat şi nu o dată. Bruce fă-le socoteala şi plăteşte-le pe loc simbria. Sunteţi concediaţi.

— Sper că nu vorbiţi serios *miss* Randle? Dacă află bătrânul… se împotrivi Ward.

— Bătrânul se întâmplă să fie tatăl meu, şi se cheamă Jim Randle. Dar nişte mojici ca voi nu pot pricepe asta. Treburile *ranchului* sunt în grija mea. Mă lipsesc mai degrabă de voi decât să se întâmple o altă nenorocire. Plecaţi!

Toate rugăminţile celor doi s-au dovedit zadarnice, Vera Randle nu mai putea fi înduplecată. În timp ce Bruce McGuire era ocupat să le facă socoteala zilelor muncite celor doi ciraci, Vera Randle s-a întors înspre mine.

— Îţi datorez mulţumiri *mister* Norton. Ai salvat se pare viaţa unuia dintre oamenii mei.

— S-a întâmplat să pot fi de ajutor *miss* Randle. Oricare ar fi făcut la fel, am încercat să fac eu pe modestul.

— Acum însă am la dumneata o altă rugăminte. După cum vezi chiar acum am pierdut doi oameni din echipă, şi oricum eram pe sponci la capitolul personal. Ce-ai spune dacă te-aş angaja la noi cu un salar bun. Ai mai lucrat la fermă nu-i aşa?

— Fireşte, tatăl meu deţine şi el un *ranch* undeva în nord.

— Deci ne-am înţeles?

— Nu ne-am înţeles deloc, *miss* Randle. Cum spuneam eram doar în trecere. Mă duc înspre graniţă. Acesta era menit să fie doar un popas de o oră sau două.

Dezamăgirea se zugrăvi clar pe faţa fetei. Cât despre cei doi zurbagii, care fiind în apropiere auziseră fără îndoială şi ei vorbele fetei, stăpâna lor, începură să rânjească. Fireşte sperau ca refuzul meu s-a dacă pe angajatoarea lor să se răzgândească.

— Ei bine, *miss* Randle îndrăzni chiar să întrebe Bill Talbot, nu te-ai răzgândit? Ştii, chiar ne pare rău.

— Şi dacă rămân numai eu singură cu cireada asta şi tot nu mă voi răzgândi, Bill, aşa să ştii. Obrăznicia şi tupeul dumitale nu mi-au plăcut niciodată.

— Ok, *miss*, numai să n-o regreţi până la urmă.

— Ce-i asta *mister* Talbot, ai ajuns acum să mă şi ameninţi, în cele din urmă?

Din nou se întoarse fata înspre mine.

— Nici pentru o leafă dublă nu ai putea să rămâi *mister* Norton?

— Se întâmplă să nu duc lipsă de bani, *miss* Randle. Şi-apoi această ofertă ar

nemulţumi cu siguranţă pe ceilalţi şi deci oricum n-aş accepta-o.

— Fie măcar pentru câteva zile, până îmi angajez noi oameni. Dacă ţi-aş cere-o eu ca pe o favoare personală?

Fata asta era se pare obişnuită să obţină tot ce vrea şi ştia şi cum să o ceară. După ultima întrebare îşi aţinti privirea într-a mea şi mă privi cu atâta intensitate încât am simţit cum mă topesc ca o lumânare, aprinsă, la tropice.

— Atunci nu ştiu, pentru o zi sau două…

— Ei bine, pentru o zi sau două, răspunsul ăsta mă satisface… deocamdată.

Iată-mă şi angajat, mi-am spus supărat pe mine că am cedat chiar atât de uşor. Dacă acum două ore cineva mi-ar fi prezis una ca alta i-aş fi râs în faţă. Numai să alerg pe o căldură zăpuşitoare o zi întreagă după coada unei vite proaste şi încăpăţânate ca o… vacă, nu m-aş mai fi putut vedea. Şi totul pentru un amărât de dolar cum făceau probabil şi amărâţii aceştia.

Şi culmea că nu eram deloc obligat s-o fac, ţinând cont de premiul cel mare pe care-l dobândisem. Pe de altă parte eram pe drum de vreo opt zile iar lipsurile de tot felul m-ar fi îndrituit să beneficiez cel puţin de o zi de odihnă. Fireşte nu în condiţiile astea. Până la urmă lucrurile s-au potrivit în sensul acesta dar de-o manieră cu totul neaşteptată. Şi iată cum: Talbot şi Ward, care tocmai îşi încasaseră simbria se pregăteau acum la sfârşitul mesei să părăsească tabăra, dar nu înainte de a-mi adresa câteva vorbuliţe.

— Ei, mucosule. Cu şarpele ăla ţi-a fost uşor că nu putea să tragă, dar să te văd în faţa unui bărbat adevărat cu arma în mână!

— Ai dreptate *mister,* numai că unde-i bărbatul ăla? În faţa mea văd doar un bădăran laş, ba chiar doi, cărora le place să-şi bată joc de un camarad lipsit de apărare. Că ce altceva înseamnă să arunci un şarpe otrăvitor în faţa unui om neavertizat?

Cât ai clipi Talbot îşi duse mâna la oblânc pentru a-şi scoate arma, dar nu-şi finalizase gestul nici până la jumătate când s-a şi trezit în faţa Coltului meu. Acesta încremeni iar rânjetul îi îngheţă pe faţă. La jocuri de acest fel eram bun întrucât în aproape toată adolescenţa mea nu făcusem decât să exersez asemenea practici de prestidigitator. Am oferit şi de astă dată un spectacol pe cinste învârtindu-mi arma pe deget aşa cum o fac de obicei circarii, prinzând-o în ultima clipă, chiar sub nasul celor doi uluiţi.

— Măiculiţă Doamne! au exclamat stupefiaţi cowboyii adunaţi în preajmă. Dacă ar fi fost pe bune, Tom şi Bill n-ar fi avut nici o şansă cu tânărul ăsta.

Am crezut că lucrurile s-au terminat aici mai ales că după demonstraţia de mai înainte cei doi n-au mai spus nici pâs ci şi-au pus pistoalele demonstrativ la cingătoare, mârâind ceva nedesluşit pe limba lor.

Dar n-a fost să fie! După ce s-au dus şi şi-au dezlegat caii ancoraţi de gardul

ţarcului, purtând încă patrupezii de dârlogi erau pe cale să părăsească tabăra. La un moment dat, în clipa când le-am întors spatele am auzit strigătul îngrozit al Verei Randle.

─ Păzea, Cass!

M-am întors ca un titirez, ducând mâna la cingătoare gândindu-mă că din nou eram ameninţat cu arma. Aşa era, dar acum era vorba de o cu totul altă armă.

Am văzut doar venind în zbor braţul lui Talbot, şi doar mişcarea mea neaşteptată rezultată în urma avertismentului Verei Randle, m-a scăpat de o moarte bruscă şi timpurie. Pumnalul lui Bill Talbot, era să mi se înfigă în spate până în plăsele. Din nou un act necugetat şi laş al acestui mizerabil mai viclean decât un coiot de preerie. Şi dacă am evitat lovitura fatală, prin ricoşeu lama tăioasă mi se înfipse în şold până la os, durerea străbătându-mă ca un curent arzător, de parcă aş fi fost electrocutat. Am resimţit-o din cap la picioare şi în primul moment am avut de-a dreptul senzaţia că cineva m-ar fi însemnat cu fierul roşu, ca brandul pe vite. La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat nici de la cineva ca Talbot care trebuie să fi fost orbit cu totul de furie.

Obişnuit să obţină tot ceea ce vrea prin forţa pumnilor şi să fie temut şi respectat de camarazi acum odată cu postul îşi pierduse şi respectul pe care se considera îndreptăţit să-l reclame şi asta îl făcuse pe semne să-şi piardă minţile.

Fie şi pentru o clipă. Din păcate nici eu nu sunt calmul întruchipat. Nici pe departe. Doar evenimentele sângeroase în care am fost în mod nefericit amestecat făcându-mă actorul principal, au făcut să-mi impun imediat după aceea prudenţă şi răbdare şi mai ales să nu răspund la provocări. De-acum uitate au fost toate intenţiile mele bune, pentru că durerea era atât de atroce încât aproape mă scosese din minţi.

I-am apucat braţul care mai ţinea încă pumnalul Talbot, încercând o a doua lovitură dar nu i-am mai oferit şansa. I-am rotit brusc palma într-un unghi de 90 de grade, după care l-am lovit cu capul în faţă. Lovitura a fost atât de puternică încât îi fractură dintr-odată piramida nazală, pornindu-i „borşul”, cum i se mai spune în limbaj popular. Omul nu-şi revenise bine când o dreapta a mea ca un ciocan îi zdrobi în egală măsură şi maxilarul, exact în aceeaşi clipă când Ward se năpusti ca un taur asupra mea.

Dar cu acest gen de atacuri nesăbuite eram de multă vreme obişnuit. Poate că Ward era un bătăuş mai bun decât Talbot, dar furia nu i-a adus în această confruntare decât deservicii. În curând l-au văzut cu toţii în iarbă căutându-şi dinţii din faţă, pe care-i pierduse în timpul confruntării. A fost ultima secvenţă pe care am mai surprins-o pentru că m-a cuprins o slăbiciune atât de mare, încât am căzut la început în genunchi, după care am alunecat la pământ în timp

ce alături de mine chipurile intrigate ale cowboy-lor începuseră să se disipeze în ceaţă…

Capitolul VII
UN ATAC ÎN PLINĂ NOAPTE

CÂND MI-AM VENIT în fire zăceam întins într-un pat îmbrăcat în mătase albă, într-o încăpere scufundată în semiobscuritate, datorită jaluzelelor trase. O voce profundă de bas, tocmai anunţa:

— Rănitul şi-a revenit, *miss* Randle.

— Mulţumesc doctore. Slavă Domnului că rana aşa cum zici, n-a fost fatală.

— Fatală din fericire nu, dar a pierdut mult sânge.

— Cass, domnul de faţă este doctorul Rod Cameron.

Am înclinat capul uşor în direcţia gentlemanului cu ochelari de baga şi barbişon care era tocmai pe cale să-şi strângă instrumentele chirurgicale.

— Mulţumesc pentru osteneală, domnule doctor.

— Pentru puţin, flăcăule. Să te odihneşti şi să mănânci bine, şi-n câteva zile vei fi ca nou.

După asta omul părăsi încăperea. Rămas singur cu fata am întrebat-o numaidecât.

— Ce s-a întâmplat *miss* Randle? E adevărat ce spune omul ăsta? Parcă era vorba să vă dau o mână de ajutor la fermă, dar acum sună de parcă eu ar trebui să fiu cel îngrijit.

— Sigur aşa ar fi trebuit să fie, dar Ward şi Talbot au ţinut să se petreacă altfel. Ce-i drept au fost alungaţi de vechii lor tovarăşi cu focuri de armă, dar au jurat să se răzbune. Te rog Cass pe viitor să ai grijă.

— Dacă mă vor înfrunta pe faţă nu se va întâmpla mare lucru, dar dacă-mi vor întinde o capcană, nu ştiu ce-aş mai putea face. Înseamnă că asta mi-a fost soarta.

— Cum de nu mi-am dat seama ce fel de vipere am angajat la ferma noastră!

— Nu aveaţi de unde să ştiţi *miss* Randle. Oamenii nu-şi dezvăluie cu uşurinţă intenţiile.

Pe când purtam această conversaţie uşa se deschise brusc şi lumina zilei pătrunse în încăpere. În pragul uşii apăru într-un scaun cu rotile, împins din spate de o negresă în vârstă, un bătrân cu părul complet alb şi ochii albaştri spălăciţi ai cărui fizionomie semăna uimitor cu cea a gazdei mele, *miss* Vera Randle. Bănuiam în acest personaj demn pe tatăl Verei, despre care nu ştiam desigur că era un bolnav paralizat, şi-acum îmi puteam explica mai multe lucruri. Probabil că fiica preluase treptat treburile *ranchului* şi de aici venea uneori respectul sau insolenţa personalului în funcţie de firea şi caracterul

oamenilor.

Părul şi sprâncenele chiar, ale bărbatului care suferise multe probabil în viaţa lui, erau complet albe, fireşte şi perciunii şi favoriţii pe care-i purta lungi până la maxilare după modelul răposatului preşedinte al Uniunii, Lincoln. Suferinţa împreună cu resemnarea care i se putea descifra de pe faţă se instalase probabil în urmă cu mulţi ani.

— Acesta este tatăl meu, Cass. Tată acesta este *mister* Cass Norton despre care ţi-am vorbit mai înainte.

La un semn tainic al bătrânului, negresa împinse căruciorul înspre patul meu, pentru ca acesta să-mi poată întinde mâna.

— Fii binevenit, *mister* Norton. Fiica mea, mi-a povestit cum ai salvat viaţa unuia dintre angajaţii mei, şi cum ai fost recompensat pentru asta. Din păcate sau cred că mai degrabă din fericire, aceştia doi s-au demascat singuri. Bine c-am scăpat de ei întrucât puteau produce alte daune, la un moment când ne aşteptam cel mai puţin.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, *mister* Randle. Cât îi priveşte pe cei doi, părerea mea e că nu aţi scăpat complet de ei. După câte mi s-au spus au jurat să se răzbune. Cine ştie dacă nu s-au angajat chiar cu un scop anume la *ranchul Double Triangle*.

Am spus asta aşa la nimereală dar după cum se va dovedi mai târziu ghicisem întâmplător prea bine.

— La un moment dat mi-a trecut şi mie prin cap aşa-ceva, dar am respins ideea ca un gând fantezist, preciză şi Vera, care păru să mediteze mai profund la ultima mea frază.

Am reluat discuţia.

— Îmi pare numai rău că în loc să vă fiu de folos, uite, zac ca o pacoste întins aici.

— Suntem doi în aceeaşi situaţie, mister Norton, zâmbi amar *rancherul*. Şi tot în urma gloanţelor unor ticăloşi fără scrupule. Există însă şi o mare deosebire. Pe când dumneata eşti tânăr şi sănătos iar rana ţi se va închide rapid, pentru mine totul este prea târziu. Glontele din şira spinării mi-a provocat paralizia.

— Îmi pare sincer rău să aud asta, *mister* Randle.

După încă o jumătate de oră de conversaţie, m-am simţit complet epuizat şi capul mi-a căzut neputincios pe pernă. După spusele doctorului deşi nu fusese lezat un organ vital, pierdusem mult sânge şi aceasta mă slăbise.

Bătrânul *rancher* se pare că observase şi el asta astfel că după ce-mi urase însănătoşire grabnică se retrase. Pentru a scurta povestirea menţionez că abia după două zile de convalescenţă m-am putut simţi din nou în formă, suficient cât să mă ridic şi să-mi încalec din nou bidiviul, alături de ceilalţi cowboy.

Deocamdată mi-am abandonat intenţia iniţială de a-mi lichida afacerile aici la *ranch* pentru a pleca înspre graniţă. Simţeam c-aş fi fost un ingrat să procedez astfel, după ce mi s-au acordat toate îngrijirile necesare ca oricărui membru al familiei. Voiam să compensez toate astea muncind alături de ceilalţi şi de fapt, cot la cot cu Vera.

Ca să fiu complet sincer, nu numai din cauza asta mi-am amânat cât am putut plecarea. Desigur insistenţele Verei şi-a tatălui ei au contribuit şi ele la asta dar chiar şi aşa n-aş fi plecat decât cu inima strânsă. Pe scurt poate că după o săptămână, aş fi plecat totuşi dacă n-aş fi descifrat în apele albastre ale privirii sale, „acei curenţi tainici şi plini de promisiuni", care abia aşteptau să se releve. Cu toate astea mi-am dat silinţa să-mi îndeplinesc cât mai bine toate îndatoririle care-mi reveneau pe linie de serviciu. Munca la *ranch* nu-mi era deloc străină, deşi nu mă străduisem peste măsură la ferma tatălui meu, dar acum mi-am impus să suplinesc lipsa celor doi oameni, şi-mi place să cred că în bună măsură am reuşit. Aşa s-au scurs aproape trei săptămâni. Mă împrietenisem bine cu restul „cowboylor" care apreciau că nu-mi dădeam aere şi nu fugeam de muncă deşi se vedea de la o poştă că eram favoritul fiicei patronului. Cât despre relaţia cu aceasta ce se mai poate spune?

Devenise mai strânsă cu fiecare zi, şi deja începuserăm să ne spunem pe nume. Ba dacă îmi amintesc bine, fata o făcuse chiar de la început şi desigur nu din lipsă de respect. Deşi familia Randle îmi oferise o cameră numai a mea în corpul principal de clădire am preferat să dorm în *bunkhouse,* alături de restul oamenilor care munceau la fermă, nevrând să se impună ideea că m-aş bucura de un statut special. Asta mă făcuse fireşte mai simpatic, şi oamenii începuseră să mă considere ca pe unul de ai lor. În orele libere eram de multe ori rugat de către unul sau altul să le ofer lecţii de tir, sau în nobila artă a pugilatului, ceea ce drept să spun o făceam cu plăcere.

Deşi eram cel mai tânăr eram tratat cu decenţă şi respect. Până la urmă s-a dovedit că lecţiile mele au prins roade, prin prisma evenimentelor ulterioare, pe care atunci nu aveam cum să le prevăd. Într-una din nopţi, pe când m-am trezit brusc dintr-un vis-coşmar o geană de lumină străluminа în fereastră singura care da înspre clădirea principală a *ranchului.* Trecuse cu două ore de miezul nopţii şi nu-mi puteam imagina ce poate să fie. Fulger în nici un caz nu era, dat fiind durata de timp în care persistase şi lipsa ecoului unui trăsnet. Pe când mai meditam încă despre ce urmam să fac, un miros penetrant de fum şi ars îmi pătrunse la nări. Acum se făcuse brusc lumină şi în mintea mea.

Un incendiu desigur! Dar nici măcar nu se rezumase totul la asta. Nechezat de cai, tropăieli înfundate şi chiar câteva împuşcături răsunară de-afară. Am sărit ca ars în picioare, şi i-am alertat pe toţi oamenii noştri.

O bănuială cumplită începu să-mi încolţească în minte. Bine, izbucnise un incendiu, dar ce însemnau detunăturile astea de armă?

─ Mâna pe arme *boys,* suntem atacaţi, am răcnit eu în următorul moment din toţi bojocii.

Aşa trebuia să fie întrucât de-abia unul dintr-ai noştri dădu să iasă pe uşă că fusese întâmpinat cu focuri de armă. Scăpase deocamdată neatins dar era clar ce se va întâmpla dacă ne repezeam mai mulţi pe uşă. Am schimbat prin urmare tactica. Am proptit o scară de pereţii şopronului care ne servea drept dormitor, şi am făcut o gaură în acoperiş. De acolo, înarmat cu carabina am tras foc după foc înspre călăreţii care roiau în curtea interioară a *ranchului* care deveniseră vizibili, tocmai datorită incendiului pe care-l declanşaseră.

Din fericire flăcările nu atacaseră decât dependinţele din lemn adiacente clădirii şi nu miezul principal al acesteia, durat din cărămidă. Mai mult decât atât, am putut zădărnici cel puţin pe moment intenţiile a doi nemernici care se pregăteau să dea foc din două părţi lagărului nostru. Acum că ţineam sub foc curtea interioară, ocupând o bună poziţie strategică le-am strigat oamenilor noştri că pot ieşi fără teamă pe uşă afară. Aşa se face că şi aceştia au putut lua cu succes parte la luptă, doborându-i cu focuri bine ţintite unul câte unul pe călăreţii noptateci care ne atacaseră. Se înţelege că şi dintr-ai noştri au căzut câţiva răniţi, dar atacul lor surpriză eşuase. Mai întâi de toate nu-şi puteau da seama ce-i trântea din şea unul câte unul, fiindcă nu lăsam decât ţeava carabinei la vedere căutând să-mi păstrez cât mai mult anonimatul.

Până la urmă cei câţiva călăreţi care mai rămăseseră în şea dădură bir cu fugiţii. Cel puţin asta am crezut eu când m-am coborât repede pe scară pentru a le veni oamenilor noştri în ajutor care încercau să stingă focul; din păcate în mare parte flăcările şi-au îndeplinit menirea. Respingerea atacului bandiţilor necunoscuţi durase prea mult iar tot ceea ce era din lemn arsese. Mai rămăsese în picioare doar corpul de clădire principal durat din beton şi cărămidă, dar şi aici ferestrele ale căror canaturi erau fireşte confecţionate din lemn începuseră să ardă. Pe verandă, la lumina flăcărilor l-am văzut chiar pe Jim Randle înarmat cu o carabină trăgând şi acesta foc după foc. Din păcate nici o urmă de fată. Mă întrebam ce i se putuse întâmpla şi dacă nu fusese cumva rănită. Dacă se deşteptase tatăl acesteia era imposibil ca aceasta să nu se fi trezit mai devreme. Peste tot în curte alergau oamenii noştri cu găleţi pline de apă şi le aruncau spre punctele de foc, care ameninţau să transforme totul în ruină. Cadavre de cai şi oameni zăceau pretutindeni dar acum nu era vreme să ne mai ocupăm şi de aceştia. Desigur erau şi câţiva răniţi din tabăra duşmană dar acum chiar nu era momentul să facem pe miloşii. Trebuiau să-şi asume plata fărădelegilor lor. Cu toate astea, alergând la rândul meu cu găleata de apă în

mână după ce-mi lepădasem de mult carabina am putut vedea că mulţi dintre cei ce zăceau la pământ păreau a fi îmbrăcaţi în straie mexicane purtau *ponchouri* înflorate şi un tip de *sombrero* neobişnuit chiar aici prin părţile sudice ale statului Texas. Deodată de undeva din afara perimetrului curţii mi s-a părut că aud un strigăt de ajutor, înăbuşit repede, de parcă cineva i-ar fi astupat pe loc, amărâtului piesa anatomică de emis sunete. Atâta mi-a trebuit.

Am lepădat jos găleata de parcă toarta i-ar fi fost din fier încins şi-am ieşit din curte afară. Undeva în dosul unui ţarc mai mare pentru vite am văzut câteva umbre în mişcare. Nesăbuit cum eram m-am năpustit ca o vijelie dar câteva gloanţe care-mi vâjâiră pe la urechi mi-au adus şi uzul raţiunii. M-am prăbuşit pe burtă ca şi cum aş fi fost atins. Nu mi-am dezlipit însă mâinile de pe patul coltului meu cu şase gloanţe deşi făceam acum pe mortul. În momentul următor am perceput un glas cunoscut:

— L-am lichidat şi pe ăsta Bill, acum putem spăla putina. Dacă bătrânul vrea să-şi răscumpere fata va trebui să-şi vândă întreg *ranchul.*

— Mai bine mai trage-i un glonte în cap, Tom ca să fim siguri. După asta direcţia Hondo…

Capitolul VIII
ULTIMA CONFRUNTARE

AU TRECUT CÂTEVA secunde chinuitoare. Când trebuia să reacţionez? Dac-o făceam prematur l-aş fi pus în gardă pe cel care voia să se asigure că am trecut cu adevărat pragul lumii ăsteia, dacă o făceam prea târziu aş fi putut fi cu-adevărat un om mort. Din fericire întâmplarea mi-a venit într-ajutor. Se pare că Tom Ward, pentru că al acestuia fusese glasul, se împiedică pe întuneric, de un obstacol, vreo piatră, tufă, sau chiar cadavrul vreunui om sau animal şi acesta scăpă o înjurătură ajutându-mă să-l reperez.

M-am răsucit brusc pe-o parte trăgând concomitent. Un geamăt teribil a fost răspunsul dar Ward nu fusese decât rănit. În clipa următoare două gloanţe măturară apropiate concomitent locul unde fusesem plasat cu o fracţiune de secundă mai devreme.

Dar prin aceste două focuri, adversarul meu se deconspirase. Am tras imediat două focuri în direcţia mogâldeţei chircite pe jos. Au urmat un geamăt şi un horcăit de agonie. După asta nimic. După bufniturile surde care au urmat am ştiut că nimerisem bine. Pe acest lucru se baza se pare şi călăreţul care rămăsese în spate pentru că l-am auzit chemând de câteva ori:

— Tom, Tom!

Şi cum nu primi nici un răspuns urmarea a fost că în curând se auzi boncănitul a doi cai în noapte.

Ce era de făcut acum? De cal nu dispuneam şi până să merg să-l înşeuez pe al meu, Talbot pentru că bănuiam că el fusese acel Bill ar fi luat un avans prea mare. Şi totuşi eram nevoit să-mi caut un cal cât mai repede dacă voiam s-o mai salvez pe Vera care eram sigur, fusese luată prizonieră. Am reuşit să descopăr prin întuneric un cal singuratic care scăpase fără îndoială după ce-şi pierduse stăpânul de măcelul din curtea interioară.

Acum rătăcea de colo până colo, şi eram sigur că nu era singurul patruped care rătăcea undeva pe câmpie, fără stăpân. N-am mai şovăit şi am mers la risc. M-am apropiat şoptindu-i bidiviului vorbe blânde după care m-am avântat în şea. Am călărit din răsputeri mânându-mi calul în galop fără să mă mai întreb ce lăsam în urmă.

Nimic nu era acum mai important decât salvarea Verei Randle. Deocamdată după cele ce auzisem, viaţa acesteia nu era primejduită întrucât reprezenta un capital pentru cei doi, dacă voiau să ceară sumă de răscumpărare.

Acum fireşte că suma avea să fie pretinsă de către Talbot, dacă acesta

ajungea să-şi pună victima la adăpost. De pe această poziţie de forţă putea apoi să pretindă orice şi nimeni nu se putea atinge de un fir de păr din capul ticălosului, atâta timp cât fata nu era în siguranţă. Chiar dacă ar fi fost plătită suma un ticălos laş şi fără scrupule ca Talbot, mă îndoiam că-şi va onora cuvântul şi va pune-o în libertate. Dacă ar fi făcut-o s-ar fi dispensat de singurul său as din mânecă, devenind vulnerabil.

Dacă apuca să treacă graniţa aproape că se putea considera scăpat, şi asta voiam eu să împiedic cu orice preţ. Dar oricât m-am străduit, oricât mi-am îndemnat calul ales, cu vorba bună şi cu pintenii mi-am dat seama curând că făcusem o alegere proastă. Calul era mediocru, şi în plus abia ceva mai târziu mi-am dat seama că fusese şi rănit. Rana poate că nu era gravă dar îl împiedica totuşi să susţină un galop prelungit. Singura mea speranţă consta în faptul că nici Talbot chiar dacă poseda cai mai buni nu se putea deplasa în ritmul dorit alături de victima sa.

Tot timpul trebuia să ţină cont să nu evadeze iar doi cai insuficient sincronizaţi nu dobândesc de regulă o viteză prea mare. Dar cu toate astea nici după două ore de călărie nu izbutisem să-i ajung. La un moment dat m-am întrebat chiar dacă nu le pierdusem urma, dar după ce se lumină de ziuă m-am convins că nu era aşa. Am găsit câteva urme, care nu putuseră fi lăsate decât de Vera Randle ale cărei mâini fuseseră lăsate libere pentru a-şi putea conduce calul. O bucată de batistă sau voal rupt erau tot atâtea indicii prin care fata răpită ştiind că sunt pe urmele lor mi le lăsase pentru a mă asigura că luasem direcţia cea bună. Iată că trecuseră trei ore de când eram într-un galop atât cât îmi permitea mârţoaga, şi ştiam foarte bine că dacă în următoarea oră nu-i ajungeam din urmă partida era aproape pierdută.

Talbot ar fi intrat în oraşul Hondo unde ar fi găsit mai multe posibilităţi să se ascundă decât pe câmpie. Şi de ce m-am temut n-am scăpat. Soarele poleia cu azur turlele bisericilor din acest oraş de graniţă, iar pe cei doi urmăriţi nici măcar nu am reuşit să-i zăresc din depărtare. Eram lac de sudoare şi eu dar şi calul. Când mi-am făcut intrarea pe *Main Street* (Şoseaua principală) care tăia oraşul în două aceasta era complet pustie. Doar păsările de curte şi lătratul furios al vreunui câine era tot ceea ce puteam distinge. Ce să fac şi unde să mă îndrept mai întâi? Trecuseră oare fugarii prin oraş mai departe spre graniţă, sau se opriseră chiar aici?

Chiar dacă aş fi fost un bun cititor de urme aici în oraş nici nu se punea problema să mai pot distinge ceva. Mi-a dat prin cap să mă îndrept înspre oficiul şerifului şi să fac apel pentru ajutor. Poate mă va sprijini să alcătuim o poteră, şi-apoi aveam oricum de raportat atacul asupra fermei lui Jim Randle. Acolo muriseră oameni iar legea îşi avea menirea ei să intervină.

Am descălecat şi am bătut la uşă. Nu răspunse nimeni, şi era firesc. Nimeni nu se trezeşte într-un orăşel oarecare cu noaptea în cap, nici măcar şeriful. Eram pe punctul de a renunţa şi-a mă reîntoarce la calul meu când mi s-a părut că aud zgomote din interior. Am aşteptat răbdător la uşă până când aceasta se întredeschise puţin şi un cap bărbos se profilă în cadrul acesteia.

— Cine-i acolo? Arde? De ce sculaţi oamenii cu noaptea în cap?

— De fapt chiar arde, am spus eu conform adevărului. Arde ferma lui Jim Randle. Dumneata eşti şeriful?

Omul îşi frecă de câteva ori maxilarul, plini de ţepii cărunţi ai bărbii, după care deschise uşa de-a binelea.

— Da, sunt şeriful Luke Simpson. Dar tu cine eşti băiete? Unul dintre oamenii lui Randle?

Am încuviinţat plecând capul, dându-i prilejul şerifului care era numai în indispensabili şi într-o cămaşă de noapte jegoasă care cunoscuse probabil vremuri mai bune, să se îmbrace în nişte straie mai decente, potrivite cu funcţia.

— Povesteşte, băiete, mă îndemnă el. Deşi, continuă el, fără a-mi mai da răgazul să încep, dacă este vorba de-un incendiu, între timp, acesta a mistuit totul, nu văd ce-am mai putea noi face.

Şi asta era adevărat. Doar îmi luase câteva ore bune să ajung în Hondo, în goana calului. Şi cu siguranţă un timp la fel de îndelungat ca să fac drumul îndărăt. Prin urmare după estimaţia corectă a şerifului în astfel de cazuri orice intervenţie externă în caz de incendiu ar fi fost tardivă. Eventual li s-ar fi putut acorda ajutor răniţilor sau arşilor supravieţuitori ai dezastrului, dar la asta s-ar fi mărginit totul.

— Nu este vorba despre un incendiu obişnuit *Mr.* Simpson. Focul a fost pus de către o trupă de călăreţi care au atacat ferma la ora două după miezul nopţii. Au murit mulţi oameni. Acesta este rostul meu aici, cât despre incendiul propriu-zis este posibil ca acesta să fii fost deja stins de către oamenii noştri.

Faţa omului legii se încruntă iar în privire i-am citit o încruntătură aspră.

— Ia povesteşte de la început băiete, poate totuşi nu este ceea ce cred eu.

Am făcut ce mi s-a cerut. Am povestit totul de-a fir a păr fără să trec cu vederea nici contribuţia celor doi nemernici, Talbot şi Ward, care asmuţiseră poate o bandă de tâlhari, asupra stăpânului ranchului care-i concediase.

— Şi spui că pe numitul Ward l-ai răpus, iar Talbot a răpit-o pe Miss Randle?

— Exact asta spun, *sir*. Îi cunoaşteţi pe cei doi?

— Şi încă cum, dacă sunt aceiaşi oameni despre care cred eu. În orice caz te asigur că numele lor erau false dar după cum mi i-ai descris numai despre aceştia poate fi vorba. Lance Millhouse şi Terence Green, doi puşcăriaşi

evadaţi cu câteva luni mai devreme dintr-o închisoare mexicană.

M-am cutremurat. Dacă Vera Randle încăpuse pe mâinile unor asemenea indivizi, probabil bine organizaţi eliberarea nu va fi uşoară.

— În cazul ăsta intervenţia oamenilor legii se impune.

— Te cred şi eu flăcăule. Dar ia spune. Nu exagerezi cu nimic când spui că aproape toţi dintre bandiţii care au atacat în noaptea asta *ranchul,* au fost răpuşi de către cowboyii *ranchului*? Ştii, asta nu-mi prea vine să cred! N-am auzit până acuma vreun caz în care oamenii lui Montoya să fii dat greş. La început am crezut că nu auzisem bine, astfel încât am rămas năuc.

M-am sprijinit cu mâna de masă şi probabil m-am schimbat la faţă, pentru că şeriful mă întrebă numaidecât.

— Tinere, nu te simţi bine, nu cumva eşti rănit?

— N-am nimic mister, am bâiguit eu. Dar numele astea… Montoya ai spus?

— Fireşte fraţii Montoya. De când s-au reîntors din Mexic banda lor face ravagii în împrejurimi.

— Rafael şi Francisco Montoya?

— Despre ei vorbesc. Mai exista şi un al treilea frate, Juan, dar despre acesta mi-a ajuns la urechi că ar fi fost ucis undeva în nordul statului iar banda sa a fost dizolvată. Mi se pare mie sau ai mai auzit de ei?

Am înclinat numai capul ce era să spun? Până la urmă am bâiguit.

— Fireşte că am auzit şi eu despre o trupă de *caballeros* care a luptat de partea lui Juarez dar nu mi-am închipuit că s-au întors în Uniune.

— Frumos spus *caballeros.* Ăştia n-au nimic comun cu spiritul cavaleresc, flăcăule. Cum nu am eu în comun cu haina preoţească. Ucid din faţă ca şi din spate, ard şi pârjolesc, dacă se întâmplă ca asta să fie în beneficiul lor.

— Chiar asta s-a întâmplat la fermă astă-noapte. Au incendiat, au tras în oameni, şi în final au răpit-o pe miss Randle.

— Se aude că însuşi Juarez i-a dat afară întrucât l-au compromis prin actele de cruzime inutile pe care le-au înfăptuit. Dar eu tot nu cred că am scăpat definitiv de banda asta, aşa cum spui dumneata.

— Poate că este vorba totuşi despre altă bandă, numai că tot dumneata trebuie să identifici morţii.

Între timp şeriful se echipă complet şi-mi ceru să-l însoţesc afară. Intenţia lui era ca însoţit de către cei doi *deputy-marshalls,* Abe Mallory şi Jimmy Vasquez să se deplaseze înspre *ranchul* incendiat pentru a identifica morţii.

— Mă vei însoţi nu-i aşa, tinere?

— Nu pot, şerifule. Mai întâi trebuie s-o eliberez pe Vera Randle. I-o datorez asta tatălui fetei, ştii *rancherul* imobilizat în scaunul cu rotile.

— Asta tot unuia dintre fraţii Montoya i se datorează, şi mai precis lui

Francesco Montoya care s-a lăudat acum câţiva ani aici în Hondo că l-a ucis.

O altă veste care era menită să mă uluiască. Despre asta nici Vera şi nici bătrânul Jim nu-mi povestiseră nimic în decursul celor trei săptămâni cât am lucrat la fermă. În definitiv de ce ar fi făcut-o?

Post factum nu se mai putea face nimic, dar iată că ticăloşii au revenit pentru a-şi desăvârşii opera. Eram cufundat în gânduri în timp ce călăream alături de şerif înspre casa lui Abe Mallory, neştiind cum aş putea să-l înduplec pe omul legii să alcătuiască o poteră pentru a începe vânătoarea asupra banditului pe care eu îl cunoşteam cu numele de Bill Talbot.

Deodată parcă din nimic în această linişte mormântală care urmează imediat zorilor înainte ca cei mai harnici şi matinali locuitori ai urbei să fie în picioare răsună o împuşcătură. Ecoul i se pierdu undeva printre case, când m-am trezit cu stetsonul care-mi zburase din cap, că se rostogoleşte în praful şoselei. Am alunecat de pe cal ca lovit de streche, când imediat după aceea au răsunat aproape concomitent alte trei împuşcături. L-am mai auzit numai pe şeriful Simpson cum trage o înjurătură urâtă ţinându-se de umăr. Acum că localizasem zona din care se auziseră împuşcăturile am început să mă târăsc pe marginea şanţului de scurgere al apei de pe şosea în caz de inundaţii astfel încât nu puteam fi văzut cu uşurinţă. După flacăra de la gura ţevii l-am depistat în cele din urmă pe individ.

Stătea în spatele unui gard din faţă şi se ridicase puţin deasupra pentru a-şi asigura o vizibilitate mai mare.

Cu siguranţă mă văzuse alunecând de pe şea, şi-şi spune că de unul dintre adversari se scăpase. În acea neînsemnată fracţiune de secundă în care individul îşi iţise capul pe deasupra gardului am tras aproape succesiv două focuri. Am perceput un ţipăt slab, după care tăcere.

Capitolul IX
UN FINAL CA ÎN ROMANE

Când m-am apropiat pe urmă cu şeriful trăgătorul necunoscut zăcea pe spate şi gemea încet.

— Ei Green, l-am auzit pe şeriful de lângă mine exclamând, unde-i *miss* Randle?

Dar Green, respectiv Bill Talbot aşa cum îl ştiam eu nu mai era dispus la confesiuni. Îşi duse mâna la piept continuând să geamă, iar în momentul când dădu ochii cu mine, o imprecaţie urâtă mi s-a părut că-i iese de pe buze. M-am aplecat înspre el şi i-am spus:

— Eşti rănit Green. În următoarea jumătate de oră vei fi înaintea Creatorului tău, dacă nu primeşti ajutor imediat. Pe Ward şi fraţii Montoya, i-am lichidat, şi-acum te las să crăpi dacă nu-mi spui unde se găseşte Vera Randle.

Omul începu să bâlbâie ceva. Frica de moarte şi mai ales de necunoscutul ei păru că învinge ura de care era invadat din clipa când fusese alungat de la ranch.

— *Cellar, cellar* (pivniţă) mi s-a părut mie că i-am citit pe buze.

Între timp treziţi de împuşcături oamenii începură să iasă unul câte unul din casele lor. Unii îmbrăcaţi sumar alţii echipaţi cum se cuvine şi cu arma în mână aşa cum se întâmplă cu cele două ajutoare ale şerifului, Abe Mallory şi Jimmy Vasquez. Nu am mai zăbovit să văd ce se întâmplă ci am intrat val-vârtej în casă. Acolo un bătrân zăcea legat cobză pe o laviţă, şi părea adormit. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că pe lângă faptul că fusese abuzat şi probabil

lovit mai era şi beat mort. De altfel chiar pe o măsuţă lângă geam stătea o sticlă de whisky de proastă calitate aproape terminată. Îndată ce l-am dezlegat am început să-l scutur şi să-l aduc oarecum la viaţă pentru a-i pune întrebări, dar mi-am dat seama că cel puţin următoarele ore nu voi putea scoate nimic coerent de pe buzele lui. I-am repetat de câteva ori, numele lui Green sau al fetei, Vera Randle asociindu-le cu cuvântul pivniţă dar acest *oldtimer,* expirat şi plin de vicii nu putea să mă priceapă.

Continua să mă privească cu ochii săi injectaţi de vicii şi băutură cu faţa congestionată lunecându-i tot mai mult înspre sticla de băutură şi conţinutul acesteia.

Ce puteam face? I-am pus sticla în mână şi l-am mai întrebat încă odată. Când nici de data asta n-am primit nici un răspuns la ceea ce mă interesa l-am lăsat în plata Domnului, şi-am pornit să fac cercetări pe cont propriu. Într-o a doua încăpere am văzut o mare neorânduială, un covor mototolit, într-un colţ, peste care fusese tras un dulap. Nu mi-aş fi dat seama de nimic dacă din spatele peretelui unde fusese ceva mai înainte locul dulapului nu s-ar fi desprins o suprafaţă paralelipipedică exact de mărimea acestuia. Asta îmi sugerase că mobila fusese mutată de curând.

Restul n-a fost decât o joacă de copil. Am dat dulapul deoparte cu covor cu tot dând de trapa unui chepeng. Nişte trepte de lemn putrezite îmi ieşiră în faţă, pe care m-am grăbit să le cobor. Într-o magherniţă întunecoasă într-un colţ, aşezată pe nişte paie, mai mult am ghicit decât am văzut, o mogâldeaţă. Am înşfăcat-o în braţe şi am urcat treptele care scârţâiau îngrozitor. Din clipă în clipă exista riscul ca o treaptă să se surpe datorită poverii, şi să recad în gol. Din fericire nu am avut acest ghinion. Acum la lumina zilei totul devenise clar. O ţineam în braţe pe Vera Randle căruia i-am îndepărtat repede căluşul din gură, deposedând-o şi de legături.

Ticălosul nu se mărginise numai s-o lege dar îi înfundase şi propria sa batistă în gură.

— Oh, Cass, gemu ea abia auzit încolăcindu-mi gâtul cu braţele.

***

MAI DEPARTE EVENIMENTELE s-au succedat cu repeziciune. Când am ieşit pe uşa casei împreună cu Vera care se clătina pe picioare, doctorul împreună cu două ajutoare îl transporta tocmai pe rănitul Green în arestul din biroul şerifului unde intenţiona să-i dea primul ajutor. Dacă acesta va supravieţui celor două răni produse de gloanţe unul în umăr şi celălalt în partea din dreapta stomacului mai rămânea de văzut. Dar şi dacă va face-o statul

Texas în va dărui curând o frumoasă cravată din cânepă.

Cât despre mine şi Vera, însoţiţi de către şeriful Simpson şi ajutoarele sale ne-am îndreptat călare înspre *ranch.* Acolo, la faţa locului am putut vedea ravagiile incendiului, mai multe şoproane, ţarcuri pentru vite, precum şi *bunkhouseul* care ne serviseră nouă drept dormitor arseseră până la temelie. Doar corpul principal al clădirii principale scăpase cu daune minore. Din fericire lui Bruce McGuire şi oamenii săi au reuşit să dea drumul la vite şi la cai astfel încât animalele s-au putut salva. Când am intrat pe poarta *ranchului* chiar în faţa casei am găsit căruciorul cu rotile în care ne aştepta cu chipul şiroind de lacrimi, bătrânul *rancher.* Pe faţa lui plină de riduri, doar ochii mai păreau vii şi luminoşi, iar în clipa când dădu ochii cu noi, un suspin de uşurare păru să irumpă la suprafaţă. Tată şi fiică, bătrânul Jim şi Vera, căzură imediat unul în braţele celuilalt. Abia pe urmă, privirea bătrânului se întoarse înspre mine, buzele sale murmurând.

― Mulţumesc, Cass fiule.

Aceste cuvinte simple mi-au mers direct la inimă, sunând ca o binecuvântare, întrucât *rancherului* nu cred că-i scăpase legătura tot mai strânsă care se crease între fiica lui şi mine.

Şi iată că acum mă ruşinam că intrasem în casa acestor oameni sub un nume fals, de împrumut, oricare ar fi fost raţiunea pentru care o făcusem.

Între timp şeriful cu oamenii săi făcuseră recensământul morţilor şi-a celor care mai rămăseseră încă în viaţă. S-a dovedit că opt bandiţi muriseră iar patru zăceau încă grav răniţi. Omenoşi cowboyii lui Bruce le oferiseră primele îngrijiri medicale, dar asta a fost tot ceea ce puteau face. Nu se putea prevedea de pe acuma câţi dintre aceştia vor mai supravieţui în următoarele zile şi chiar dacă o făceau soarta lor pentru ani de zile era pecetluită. Asta dacă nu li se demonstrau păcate vechi şi nu-i aştepta de-a dreptul ştreangul. În acest caz puteau doar să-şi invidieze camarazii morţi.

Dar ceea ce era mai important din punctul meu de vedere de-abia venea. Printre cei morţi şeriful Simpson a descoperit şi pe cei doi fraţi Rafael şi Francesco Montoya. Pierderile suferite de către oamenii noştri au fost incomparabil mai mici. Doar patru răniţi, dintre care abia unul mai grav, care cu bună îngrijire aveam speranţa că va supravieţui.

Atacul bandei Montoya nu reuşise numai datorită faptului că fuseserăm avertizaţi, iar băieţii noştri (cowboy) deşi li se dăduse foc dormitorului nostru nu apucaseră să iasă afară.

Pe de altă parte faptul că-şi păstraseră sângele rece şi învăţaseră să tragă cu arma le-a fost de-un real ajutor. Sigur, oamenii îmi erau recunoscători, dar mai întâi de toate *rancherul* căruia îi adusesem fata, şi desigur Vera Randle însăşi.

— Cass, ai fost pentru noi o adevărată binecuvântare, de îndată ce ai intrat în casa noastră. Nu există cuvinte pentru a-ţi mulţumi.

— Opriţi-vă am spus, nu merit laudele voastre. Mai întâi şi pentru faptul că numele meu este tot atât de adevărat cât şi ale lui Green şi Talbot care şi-au asumat o falsă identitate. Desigur din raţiuni diferite.

Au rămas cu toţii cu gura căscată când le-am spus adevăratul meu nume, Tex Buford şi motivele pe care le-am avut să procedez astfel.

Şeriful Simpson care era de faţă a exclamat:

— La naiba mister Buford, dar dumneata te-ai dovedit piaza rea a fraţilor Montoya.

— Aşa se întâmplă când Pronia cerească alege piatra mică care să răstoarne carul mare. Nu-mi fac un merit din asta, numai că eu am luptat pentru supravieţuire. Nu că aş fi fost ucis era ameninţarea cea mai mare ci aceea că ferma tatălui meu şi el însuşi ar fi devenit mereu o ţintă.

— Aşa o fi, reluă şeriful, numai că de data asta ai devenit şi un om bogat. Te aşteaptă o mare recompensă, pusă pe capul fraţilor Montoya şi a bandei sale.

— Dacă este aşa atunci este şi meritul lui Bruce McGuire şi-a oamenilor săi. Premiul va fi împărţit cu ei.

***

În rest ce s-ar mai putea spune? Iată, au trecut anii, şi am luat eu locul *rancherului* paralizat Jim Randle.

Cu o singură deosebire, mare totuşi. Nu eram paralizat şi încă mai eram verde la cei 64 de ani ai mei. Alături de mine, o aveam mereu pe bătrânica încă zglobie, Vera Buford, care devenise demult bunică. Unul dintre fiii noştri preluase ferma tatălui meu care se stinsese demult, ca şi Jim Randle de altfel, iar fiica noastră împreună cu bărbatul ei rămăseseră să administreze ei *ranchul*, *Double Triangle*. Cât despre mine mai eram încă în stare să-i învăţ pe cei doi nepoţei ai mei, unul de opt şi celălalt de unsprezece ani, tainele călăriei, şi a trasului cu arma. Cel de-al doilea fiu al meu îmi moştenise cel mai mult îndeletnicirile şi-acum era căpitan în armata Statelor Unite. În serile ploioase sau de iarnă când nu-mi rămân prea multe treburi de făcut la fermă, am început de ceva vreme să-mi aştern pe hârtie amintirile. Băiatul meu cel mare ofiţerul TB, Tex Buford, mi-a promis că va face tot posibilul să mi-o publice când le voi termina, în foileton, în unul dintre ziarele armatei.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I UN POPAS ÎN CELULĂ..... 3
Capitolul II O CHELFĂNEALĂ DE SALOON..... 7
Capitolul III EROU FĂRĂ INTENŢIE 13
Capitolul IV ÎN CONVALESCENŢĂ..... 16
Capitolul V SPRE GRANIŢĂ..... 30
Capitolul VI LA RANCHUL DOUBLE TRIANGLE..... 38
Capitolul VII UN ATAC ÎN PLINĂ NOAPTE..... 48
Capitolul VIII ULTIMA CONFRUNTARE..... 53
Capitolul IX UN FINAL CA ÎN ROMANE..... 58
Cuprins..... 62

DIN SERIILE

DIME NOVELL

ÎN CURÂND - NOI AVENTURI

29

AL CINCILEA AS

de Pete Hacket